

יציאה	כניסה	ירושלים
20:18	19:00	תל אביב
20:22	19:08	חיפה

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידיית



8

התוועדות! איך עושים את זה?
הרב דב זינגר, הרב שבתי סלבטצקי, הרב יובל בר נתן

9

ישותו עתיקת היומין הייתה תחובה בתוך הארטיק / רגעים של אור, עודד מזרחי

22

בית קפה. דייט שני. סוד / עומק הקשר

26



את רבי אלימלך ורבי זושא אי אפשר לחסם

12

"החבר'ה הם יהלומים, צריך לגלות להם את זה"

שני פרויקטורים לנוער דתל"שי בשיחה פתוחה

הרחוב של קדוש



קהילה של יישוב יתרונות של עיר

1-700-500-555 **באמונה**
www.bemuna.co.il *בונים אדם קבילים*

מתלבטים בין יישוב או עיר? כבר לא צריך לבחור



3 חדרים החל מ- 860.000 ₪

*תפריט פתוח לצבור חתוב



לרגל שנת ה-50 לשחרור יהודה ושומרון, תנועת ההתיישבות 'אמנה' מציבה את היעד הבא: מיליון מתיישבים ביו"ש! הצטרפו אלינו!

מי שטוב לו ושמח שיבוא



פרסומי ישראל

נוף בראשיתי מהמם
שעושה טוב על הלב



כניסה
מיידית



*ההדמיה להמחשה בלבד

מעלה חבר

קולטים חברים חדשים ומזמינים אתכם לבוא ולהכיר אותנו
מוסדות חינוך תורניים איכותיים | שכונה חדשה במיקום עוצר נשימה | פעילות קהילתית תוססת ושמחה

רק **820,000 ₪**

צמוד קרקע עם גינה

< 8 דק' מקרית ארבע >



צמוד למדד תשומות הבניה 4/18



לפרטים והרשמה:
נתנאל | 050-8370797

מרכז מידע אמנה | 1-800-260-240
www.amana.co.il

כנס נחלים ה-3 למחשבת ישראל

ליבת בני עקיבא נחלים



כ"ז - כ"ח בתמוז | 10-11.7.18 | קמפוס יב"ע נחלים

"בין ישראל לעמים"

יום שלישי | כ"ז בתמוז | 10.7

שיעור לפתיחת הכנס		מו"ר הרב חיים דרוקמן שליט"א - יו"ר מרכז ישיבות ואולפנות בני עקיבא		09:30
הרב רמ"ם הכהן	עם ישראל ככהני העולם	הרב יעקב מידן	שתי גישות ביחס לגוי ולגר - הרמב"ם מול ריה"ל	הפסקה 10:50
ד"ר ציפי ליפשיץ	אבי האומה ואב המון גוים: לדמותו של אברהם אבינו במדרש בראשית רבה	הרב יובל שרלו	משמעות בריאת כל האנושות ב"צלם א-להים"	הפסקה 12:10
הרב אורי שרקי	האקטואליות של תורת בני נוח	הרב ד"ר בני קלמנזון	מנצרת עד אושוויץ - משנאת ישראל בכנסייה הנוצרית לגרמניה של המאה ועשרים	הפסקת צהריים 14:10
הרב הרצל לורנץ	ער או מואר התכלית האנושית במודל הבודהיסטי מול החסידי	הרב ליאור אנגלמן	"מלבן הארמי ועד גוג ומוגוג" - מה הם רוצים מאיתנו, ומה אנחנו רוצים מהם?	הפסקה 15:30
הרב פרופ' דניאל הרשקוביץ	שעבוד מלכויות	הרב דולי בסוק	ישראל והעמים בקריאות ובהפטרות של חודש תשרי	הפסקה 16:50
הפסקה 18:10	פאנל מיוחד	ראשי "קהילות בני נוח" בעולם - אוקראינה, הודו, הולנד, נפאל		

יום רביעי | כ"ח בתמוז | 11.7

הרב פרופסור יצחק ברנד	"כגור כאזרח יהיה" - מדינת היהודים ואזרחיה הגויים	הרב תמר גרנות	חסידי אומות העולם, מהרמב"ם עד הרא"ה קוק ל"יד ושם"	09:30
הרב חיים נבון	חב"ד והמחלוקת על הלאומיות	הרב חגי לונדין	שלוש שיטות ביחסי ישראל והעמים	הפסקה 10:50
הרב שמואל לורנץ	האם אנחנו גם בני אדם...? הגות, מוסר ומשפט	ד"ר ארנון עצמון	אדם נח ומושה נפגשים באגדה	הפסקה 12:10
הרב ד"ר יוחאי רוזיק	בין ישראל לעמים	הרב איתמר אלדר	"בין הר הבית להודו - המקום או כל המקום"	הפסקת צהריים 14:10
הרב אליעזר קשתאיל	זהות ישראלית - לאום או דת? עיון בפרשית חטא העגל	ד"ר אבינועם רוזנק	ישראל, העמים וידיעת ה' בין הרמב"ם לריה"ל: מחלוקת עתיקה והשלכות עכשוויות	הפסקה 15:30
רפי קפלן מנכ"ל מעלה	מדרש קולנוע - בין ישראל לעמים	הרב יוחנן פריד	האם הרב קוק ראה את העולם כמשפחה אחת? סגולת ישראל והאנושיות הכללית	הפסקה 16:50
הפסקה 18:10	פאנל מיוחד	כהני דת מוסלמים - היחס ליהדות באיסלם כיום		

מי העיון מוכרים כחלק מ - 30 השעות לגמול במחשב"י במסגרת "עוז לתמורה". להשלמת השעות מתקיים יום עיון במכללת ירושלים ובהיכל שלמה מטעם מפמ"ר מחשב"י

לפרטים והרשמה חפשו בגוגל "כנס נחלים למחשבת ישראל" | vatkin.me/nehalem | טל: 052-3534541 | לדוכנים וחסויות טל: 052-5118488
 עלות בהרשמה מוקדמת: 150 ש"ח ליומיים | 80 ש"ח ליום | כרטיס נוער יומי 20 ש"ח | 40 ש"ח ארוחת צהריים
 עלות החל מה-25.6.18: 170 ש"ח ליומיים | 95 ש"ח ליום | כרטיס צעיר יומי (עד גיל 25) 20 ש"ח | 40 ש"ח ארוחת צהריים

מיטב השירים וסיפורי חסידיים
במופע מיוחד לציון ההילולא של הרבי מליובאוויטש

התעצבנות

נאור כרמי מארח את

שולי רנז ורמי קלינשטיין

מופע פתיחה: אסף הרוש



השקה חגיגית לסדרת הספרים סודות היהדות

מאת הרב **עדין אבן-ישראל** (שטיינזולץ) - חתן פרס ישראל

עם הרב **מנחם ברוך**, מעורכי הסדרה

ראשון | ד' תמוז 17.6.18 | 20:00

היכל הספורט העירוני: שד' בן גוריון 37, אשקלון

לרכישת כרטיסים: tickchak.co.il/1916

שישי | ב' תמוז 15.6.18 | 10:00

היכל התרבות כפר סבא רח' ירושלים 33

לרכישת כרטיסים: tickchak.co.il/1912

שלישי | ט"ו סיון 29.5 | 20:00

היכל התרבות החדש - איירפורט סיטי

לרכישת כרטיסים: tickchak.co.il/1883



מגוון מסלולים:

מחשבת ישראל ותורה שבעל פה 
התפתחות מקצועית, חוויה בלימודי יהדות
רב תחומית מועשרת

ניהול וארגון מערכות חינוך 
הכשרה, מקצועיות וכלים לקראת תפקידי ניהול ופיקוח

הוראת המדעים: (לנשים בלבד)
התמחות במגוון דרכי הוראת המדעים
מוקד הוראת מדעי הטבע 

מוקד הוראת המתמטיקה 



להתקדם.
לחקור.
ליושם.

תואר שני
M.Ed.

במקצועות מובילים

ראשי בית הספר לתואר שני:
ד"ר תמי יחיאלי, ד"ר שמואל שנהב

< חבילת מלגות מורחבת
< יום/חצי יום לימודים אחד בשבוע, במשך שנתיים
< מסלול נפרד לנשים ולגברים
< מותאם לאמהות עובדות ולנושאי תפקיד בחינוך

בית הספר ללימודי תואר שני. לפרטים ולרישום:

053-9220446

מייל: nathalieb@michlalah.edu
www.michlalah.edu/m.ed



מפנקסו של חוזר בתשובה

עודד מזרחי | ORCHOZER@GMAIL.COM

הזקן והארטיק

חזרתי מהמקווה בבתי ראנד לכיוון בתי לאורך רחוב אגריפס הסואן. המוני אדם היו שקועים בקניות לקראת שבת או בבילוי צהריים עסיסי. המסעדות היו מלאות, תחנות האוטובוסים עמוסות, סלי הקניות גדושים לעייפה. קול צחוקם של תיירים ותיירות צעירים התערבב עם אנחות הקבצנים וצעקות הרוכלים "שתי חלות בעשר", "שלוש חלות בעשר", וככל שהתקרבה שבת מספר החלות עלה והשקלים נותרו בעינם. שום דבר מיוחד, יום שישי רגיל, הכל נקבע לפי המרחק מהשבת, מהעולם הבא. מחשבות שגרתיות על הבל העולם עברו בראשי.

התקרבותי לסמטת בתי. הקבצנית הקבועה ישבה כהרגלה על המדרכה עם הכוס החד פעמית למרגלותיה. הכנסתי לתוכה את תרומתי.

אמרתי לריכונו של עולם: "סלח לי על השאלה. אני נמצא בתוך מבוך העולם הזה, נגוע כולי מכף רגל ועד ראש בצמצום האנושי, ואילו אתה טהור וקדוש, אובייקטיבי, לא צריך כלום מאף אחד, ורק רוצה לבחון אותנו ולהעניק לנו מטובך. איך נראה העולם הזה בעיניך?"

לפתע ראיתי לנגד עיניי, ממש בעיקול הרחוב ליד הקבצנית, מחזה מדהים: אדם עם פנים מקומטות מאוד, קרח וחסר שיניים, אפו מגודל ואדמדם, עיניו אפורות ללא גבינים, זולל בשקיקה ארטיק וניל לתפארת, מלא שוקולדים, פצפוצים צבעוניים ופתיתי פירות גן עדן. הוא לא הבחין בי. כל ישותו עתיקת היומין הייתה תחובה בתוך הארטיק הממותג.

הצטערתי מאוד באותו רגע שאין ברשותי מצלמה כדי לצלמו. לא היה לי ספק שאם הייתי עושה כן הייתי זוכה בפרס יוקרתי לצילום אומנותי. הבטתי בו מהופנט. השילוב בין הזקן הבלה לבין הארטיק המתקתק היה מופלא, עצוב ומצחיק, מגוחך עד אימה.

לאחר דקה ארוכה נפרדתי מהזקן המשתוקק לכפור המתוק והרהרתי לעצמי: מה בעצם השיב לי הקדוש ברוך הוא בעיצומו של חום היום? הנה לפניך גיחוכו של האדם עלי אדמות! ככה נראה העולם הזה: גופים חולפים מנסים לחטוף הנאות רגעיות בטרם יתפוגגו ואינם.

חשבתי על כך שאמנם אני מונח היכן שאני מונח ועובר עלי מה שעובר, אבל לפחות אני יודע שיש משהו אחר לגמרי, לפחות אני מבין שהאיש הזקן הוא מסר שהעולם הזה כשלעצמו אבוד מראש, ואילו הארטיק המפוצץ הוא ניצוץ קלוש של הנאה רוחנית עליונה, רמז למתיקות שמיים, לרעננות עצומה, לטעם החיים האמיתיים.

נכנסתי לרחוב בתי שנראה כמו שכונה כפרית ספרדית במאה השמונה עשרה. פנינת נוף בתוך ירושלים הסואנת. חשתי שאני מטייל בתוך אגף קטנטן במוזיאון ענקי ומנסה להבין מעט את נפש האמן העליון המצפין את מסריו בכל פרטי עולמו.

כעבור שבוע צעדתי באותו מסלול עם מצלמה בתיקי בתקווה לפגוש את אותו זקן. לאחר שנתתי את תרומתי הקבועה לקבצנית, שאלתי אותה אם היא מכירה את הזקן המופלג והיכן הוא נמצא כעת. היא חייכה במרירות והניפה את ידה כלפי מעלה. לא הייתי זקוק להסברים, וידעתי שגם הפעם אאלץ להפוך למילים את כל החזיונות שלא ניתנים לתיאור.



פרקי אבות

משה שילת

פרק א | כל הדרגות בשתי שורות

אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס, אלא הוו כעבדים המשמשין את הרב שלא על מנת לקבל פרס, ויהי מורא שמים עליכם (משנה ב)

שורש הבעיה הוא הרצון לקבל ולהרוויח. כשהעבודה שלי מונעת מאינטרס אישי שלי, אני נותר מרוחק מהקדוש ברוך הוא, נותר זר. אני משמש ועובד אותו, אבל בשביל לקבל מזה משהו.

גם אם הרצון לקבל איננו פרס גשמי אלא אור רוחני, אני עדיין עסוק ברווח שלי. זוהי גישה של "חצי לי וחצי לו". אני עובד את ה' גם בשבילי וגם בשבילו, לכולם זה טוב כאילו יש כאן אינטרס משותף: "שאף שרוצה טובת האדון מכל מקום עיקר תשוקתו שיבוא אליו גם כן הנאה וטוב. ויתכן שאם היה יודע שלא יקבל פרוסה זו... לא היה עובד" (האדמו"ר האמצעי).

ומה רע בכך?! אין רע, אבל את פרקי אבות לומדים לא בשביל שורת הדין אלא בשביל לצלול לעומק מידת החסידות. הפספוס ברצון לקבל פרס הוא שאפילו פרס רוחני יהיה רק פרוסה, חלק מתוך הדבר השלם.

ומהו הדבר השלם? התאחדות עם הקדוש ברוך הוא!

טיפה באוקיינוס

להיות אחד זה להיות פרוסה ובכלל לא לחשוב בשפה של ההרוויח, שפה שמוותרת אותי עם עצמי לכד ואת הקדוש ברוך הוא זר לי. אחרי הרצון לישועה גשמית, אחרי הציפייה לגן עדן ולאור רוחני, ניתן להגיע לביטול עמוק בו החפץ היחיד הוא בה' יתברך לבדו - עבודת ה' היא התאחדות עם ה', ואיזה פרס יכול להיות גדול מזה?! "ועמך לא חפצתי" - רוצה רק אותך בלי שום תוספות.

וכך מסביר בעל התניא: "אהבה זוטא היא על מנת לקבל פרס בגן עדן, שחפץ קרבת אלוקים ולדבקה בו. ובחינה זו של 'נהנים מזיו השכינה' נקראת פרס, שאינו אלא פרוסה מלשון 'הלא פרוס לרעב לחמך'... ולכן אינו חפץ בפרוסה זו כי אם "לאשתאבא בגופא דמלכא", בחינת ביטול להיבטל כהתכללות נר באבוקה בעצמיות אור אין סוף ברוך הוא, אשר שם פרוסה זו בטלה כטיפה באוקיינוס". כשאתה רואה אוקיינוס, אתה לא רואה טיפה. כשאתה רואה אש בוערת עד לב השמיים, הנר האישי שלך נמס בתוכה.

זוהי אכן מידת חסידות שלא קל להגיע אליה, אבל עצם השאיפה לדרגה זו משייכת אותנו אליה במידת מה.

עבודה מיראה?

המשנה מסיימת ב"ויהי מורא שמים עליכם". כולנו יודעים שעבודת ה' לשמה היא עבודה מאהבה ועבודה מיראה היא המתקשרת לפרס ולהיפוכו שהוא עונש, אז מדוע משנה זו שדורשת את הדרגות הגבוהות בחיבור אל ה', שלא על מנת לקבל פרס, מסתיימת ביראה?!

לאור הביאור העמוק של המשנה, הדברים מאירים: לא מדובר כאן על יראת שמים בסיסית אלא על יראה עילאה הגבוהה מיראה ומאהבה גם יחד. אחרי עבודה מאהבה שלא על מנת לקבל פרס, ניתן להגיע לביטול המוחלט של "מורא שמים עליכם", יראה עילאה הניתנת מלמעלה ("עליכם").

וכך, באופן מופלא, מראה הרבי מלובביץ' איך כל הדרגות המרכזיות באהבת ה' ויראתו 'מקופלות' במשנה זו. הסדר ביראה ואהבה הוא: יראה תתאה (יראה תחתונה), אהבה זוטא (אהבה קטנה), אהבה רבה, יראה עילאה (יראה עליונה).

אל תהיו כעבדים - יראה תתאה מתוך פחד.

המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס - אהבה זוטא הרוצה לקבל פרסים.

אלא הוו כעבדים המשמשין את הרב שלא על מנת לקבל פרס - אהבה רבה מתוך ביטול.

ויהי מורא שמים עליכם - יראה עילאה, יראה ברושת.

חשבתי שכבר
לא תהיה לי תעודת בגרות

ופתאום מצאתי מקום

שמאמין בי

שתומך בי

מקום שבו מקשיבים לי

ואני פשוט

מצליחה

לבנות
בלבד

המכינה באמונה - אצלנו, כל אחת יכולה

שיפור והשלמת בגריות | מכינה ייעודית למכללות להוראה
מלגות קיום ומלגות לימודים לזכאיות, במימון משרד הביטחון ומשרד החינוך

לשתוק בקול רם

הרב יובל בר נתן

נהורא

כששומעים את המילה התוועדות ישר קופץ לנו לראש משהו לא שגרתי, אורות, שמחה פורצת גבולות, לחיים, ניגונים וחבר'ה. אבל כדאי לחשוב לא על התוצאה המיוחלת אלא על העבודה הנדרשת. כשם שבכל סדנא אנשים מוכנים להשקיע כסף וזמן בשביל לעבור תהליך, כך בהתוועדות צריך מוכנות להתמסר ולהשקיע זמן, התמדה ואנרגיה.

ככל שמצפים ליותר עלולים להישבר יותר. צריך להגיע עם מוכנות לשבת יחד גם אם לא יקרה משהו מיוחד, ולהבין את הערך הגדול שצדיקים הנחילו לנו במושג התוועדות; אז ממילא עצם הישיבה יחד מעניקה הרבה כח לכל אחד. חשוב גם לזכור שלהתוועדות באים להקשיב ולא לדבר. כמות המילים שתאמר בחלל החדר תהיה אותה כמות, אך אם אתה מגיע בשביל להקשיב, תנועת נפש היא שונה בתכלית. משפיעים כבר אמרו שתפקידו של המתוועד הראשי הוא לשתוק בקול רם.

הניגונים הם זמן ביטול בין דיבור לדיבור, זמן לעבד נתונים ולכן הם חשובים מאוד ואינם הפסקה או זמן לפטפטוט קטן בצד. התוועדות זה לבנות כלים והניגונים עוזרים להוריד את הדיבורים אל תוך הלב. ה'משקה' הוא בגדר תרופה, נראה שבדורנו, במונחים של פתיחת הלב, רובינו חולים לחיים! אבל מי שלא צריך, שלא ישתה.

אם היו יודעים באמת מהי התוועדות, היו מתוועדים בכל הישיבות תמידין כסדרן. רבי ישראל מרוז'ין אמר שבהתוועדות שיהודים יושבים ביחד ושותים ואוכלים, היצר הרע אומר לעצמו: "זה לא לרמה שלי לרדת לכאלה", וזה בדיוק הזמן לקבל על עצמינו קבלות טובות בעבודת ה'. כנראה שהזמן אצל גדולי עולם כמו חידושי הרי"ם ותלמידיו היה יקר מאשר אצלנו, ולמרות זאת הם ראו בהתוועדות ערך עליון ולא בזבזו זמן.

מסופר שפעם ראו את ה'צמח צדק' בצער פנימי, והוא הסביר שזה כבר חמישים שנה שהוא לא השתתף בהתוועדות כחסיד מן השורה, ודמעות זלגו מעיניו. בנו סיפר זאת לנכדו והוסיף: "התבונן נא מה פעל הצמח צדק בחמישים שנה האלה. כמה חידושים הוא כתב, כמה יהודים הוא החיה כמה חזיונות קודש היו לו. קדוש בן קדוש, קרוב לבן שבעים בוכה בדמעות שליש על כך שאין הוא יכול להיות בהתוועדות כמו חסיד פשוט". והוסיף הרשב"ב מלובביץ': "בטבעי תמיד הייתי אוהב לשמור על הזמן, ומאז ששמעתי את הסיפור הזה הוחלט אצלי אשר התוועדות חברים היא מי חטאת המטהרים".

כעומק ההקשבה עומק הדיבור

הרב דוב זינגר

ראש ישיבת מקור חיים

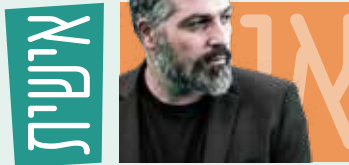
התוועדות היא מלשון מועד, כמו שיש לנו "אהל מועד". כשיש לנו מפגש עם כמה וכמה שותפים, וכשהמפגש הוא התרחשות משמעותית, הפרטים הפוכים להיות חלק מהכלל ואז פתאום יש תחושה של אחדות. ההתוועדות היא בין האנשים לבין מה שהם לומדים או נושא השיחה בעבודת ה'. וכשהחבור הזו מתרחש, יש תחושה שגם ה' מצטרף אלינו להתוועדות, אל אוהל מועד הזה.

בהתוועדות יש רבדים רבים ומופלאים, אחד מההיבטים הוא "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע". כשיש "איש אל רעהו" בידידות וחברות ובתחושה של "ואהבת לרעך כמוך", נוצר משהו חדש. לא כתוב "אז דברו" אלא "נדברו" - הידידות, הדיבורים נובעים מאיילים, גם דיבורים כאלו שלפני המפגש לא הייתי יכול לדבר אותם. יש איזו פסיביות שנוצרת בעקבות ההקשבה של הזולת שנמצא שם בשבילי, יוצאים ממני דיבורים שלא היו יוצאים בלי זה. זה לא שיעור שאני מדבר בו את מה שהכנתי מראש. ובהתוועדות הופך להיות פלא של "ויקשב ה' וישמע".

כל שיחה מושפעת מדמותו והקשבתו של הזולת. ולכן הקשב ופתיחת הלב שיש בהתוועדות מולידה את הדיבורים האלה. יש התחדשות כמו שר' שלמה קרליבך אומר שחבר טוב הוא אחד שבזכותו אני נהיה יותר טוב. ולפי עומק ההקשבה - עומק הדיבורים. כשזה נעשה בחבורה זה מתעצם עוד יותר ובמקום שיהיה מכנה משותף נמוך, נוצר מכנה משותף גבוה עד כדי כך שה' נוכח שם. זה קשור לפתיחת הלב, לשירים וניגונים ולאמירת ה'לחיים' שמרוממים אותנו ומזכירים לנו את הנשמה ואת הרצון שלה לבוא לידי ביטוי. הביחד מכפיל ומעצים ומשלש את הכוח הזה.

אחד המדדים לזה הוא תופעת הסנכרון. כשכל הנוכחים מכוונים לתדר אחד, אז כשישהו אומר משהו אתה יכול לשמוע את החבר אומר לו שזה בדיוק מה שגם הוא רצה לומר. מרגישים אחד את השני, התקשרות איננה רק מילולית ואז אנחנו גם מסוגלים לדבר דיבורים שלא העזנו לדבר קודם ולהתחבר עם כולם בצורה חזקה יותר. משתחררים מאחיות האגו ומהאני שלי, ומבינים שכולנו רקמה אנושית אחת. אנחנו מרגישים מה הזולת רצה לומר גם בלי שאמר. התדר חזק מאוד והלבבות מקושרים.

כמו שאדם יכול להרגיש מבין השיטים אם אכפת לנו ממנו או לא; כמו שמורה אחד נכנס לכיתה ויש מתח ומפריעים לו ומורה שני נכנס וכולם קשובים לו; העולם מתנהל על רקע של תדרים. וכשנותנים מקום ללב, זה קורה.



צבי יחזקאלי

לתת בשביל לתת

הרצון לקבל מחשיך את הכל. לחשוב מה יצא לי מזה זו תאווה. לתת ממקום נקי זה להגביר את האהבה. כל מערכות הקשרים שלנו אמורות להיות נקיות ללא נגיעות. רק אז יוכל השם יתברך להיכנס פנימה ולהאיר.

מכירים את המבוכה הזו, כשאתם עומדים מול גילוי עצום, חידוש הלכתי, רעיון חסידי או תוכנה נפשית ואז כשאתם מספרים את החידוש לחבר הוא אומר מעין משפט כזה: ברור. מה לא ידעת? זה האל"ף ביי"ת של העניין... אתה מרגיש טמבל שגילה מאוחר משהו שכולם יודעים.

לי זה מאוד מוכר, והשבוע למדתי דרך זה עולם שלם של הבנה וגם הפנמה למעשה. הכל מתחיל בצמד המילים "לא נעים". מה יחשבו עלי? איך זה יראה? לכאורה רצון לא להיות יוצא דופן, להיות קשוב לגבולות של החברה. השבוע בהתבודדות שגרתית יצא ממני ה"לא נעים" הזה. לא נעים להגיד משהו לחבר. לא ממש נעים להתנהג באופן כזה או אחר. ניסיתי לזהות את מקורו. האם זה רצון שיהיה נעים? ואז הופיעה המחשבה שבעצם לא נעים זה לקחנות. לקיחה. עמדה פסיבית כלפי העולם. ההפך הגמור של נתינה.

מה כל העניין של לתת ולקבל? עצם הצלילה לתוך הנושא הראתה לי שמדובר ביסוד מהותי בחיים, שאם אזכה להפנים אותו יהיה לי פתח לשינוי מהותי בדרך בה אני רואה את החיים. הרי כבר לא אכפת לי אם זה נעים או לא, ולכן אפשר להתחיל את הברור.

ברור לי שיסוד החסידות הוא בנתינה. חסד ושפע של רצונות ומעשים על מנת להתקרב אליו יתברך. ובתוכי יש קול שאומר: נו, ומה יוצא לי מזה? יש בי ציפייה כאשר אני נותן, גם לקבל. אני מעניק לילדים, אבל מצפה שהם יעריכו את זה, שיגידו תודה או לפחות ישקלו שוב את הרצון לעשות בלגן ברגע הכי לא מתאים.

חיפשתי השבוע את הספר שיתחיל איתי את הברור המעשי איך להיות בנתינה ואיך לא להיות בלקחנות סמויה מהסובבים אותי. בשיחה עם חבר השבוע הוא אמר לי משפט כזה: "העולם מתחלק לנותנים ולמקבלים. לאיזו קבוצה אתה שייך?" לפני שעניתי שאלתי אותו איפה זה כתוב, והוא אמר שזו המסקנה שלו מהדברים שכתב הרב דסלר. 'מכתב מאליהו' הוא מסוג הספרים שטומנים בחובם הפתעה וחידוש כמעט בכל דף ועמוד. מרתק לראות עומק וראייה צלולה של התורה, הנפש והמידות בשפה כל כך ברורה. וכך הוא אומר:

כאשר ברא אלקים את האדם עשהו לנותן ונוטל. כוח הנתינה הוא כוח עליון ממידות יוצר הכל ברוח הוא, שהוא מרחם ומיטיב ונותן מבלי קבל דבר בתמורה (הן לא יחסר לו כלום, ככתוב "ואם צדקת מה תתן לו")... וככה עשה את האדם, ככתוב "בצלם אלקים עשה את האדם", כי יוכל לרחם ולהיטיב וליתן. אבל כוח הנטילה הוא אשר יתאוה האדם למשוך אליו את כל הבא בתחומו. כוח זה הוא אשר יקראוהו בני האדם "אהבת עצמו", והוא שורש כל הרעות...

שני הכוחות האלה - הנתינה והנטילה - הם שורשי כל המידות וכל המעשים. ויש לך לדעת שאין דרך ממוצע בזה, כי נפש האדם לעולם תשאף לאחד משני הצדדים, ובתשוקת הלב הפנימית אין פשרות. זה הכלל: אין ממוצע בהתעניינות. (מכתב מאליהו כרך א)

וואלה צדק, יש חלוקה ברורה. הרצון הסמוי לקבל תוך כדי הענקה, פוגע בכל המהלך של החסד. הרב דסלר מסביר שזהו ההבדל בין אהבה לתאווה. הרצון לקבל מחשיך את הכל. לחשוב מה יצא לי מזה זו תאווה. לתת ממקום נקי זה להגביר את האהבה. כל מערכות הקשרים שלנו אמורות להיות נקיות ללא נגיעות. רק אז יוכל השם יתברך להיכנס פנימה ולהאיר.

המסר של נתינה נקיה היא הנאמנות. כל הבריתות שיש לנו בחיים: שמירת הברית, הנישואים והקשר שלא פוסק עם התורה והמצוות, כולם יסודם הוא נתינה נקיה שמביאה נאמנות, שבונה אהבה. אם אני מחויב לאשתי במאה אחוזים, היא תראה את זה ותהיה מחויבת אליי עם אמון מבלי שאדרוש את זה. כך גם עם הילדים. נאמנות זה פשוט לא לחשוב על מה אני עומד לקבל, את המשפט הזה שינתי כל השבוע.

תבדקו בעצמכם: איפה אני נותן בגלוי אך לוקח בסתר? כמה דברים יכולתי לתת ואני לא עושה את זה כי זה לא שווה לי?

אם נעניק בלב שלם, הרווח בוודאי יגיע, הן בצורת כסף או בצורת שפע מכל סוג, אבל הרצון צריך להיות נקי. בהצלחה.

לא מספיק לנשק

הרב שבתי סלבטצקי

שליח חב"ד באנטוורפן

כולם יודעים שקולומבוס "גילה את אמריקה". מה זאת אומרת? אמריקה הייתה שם מאז ומתמיד, רק שהעולם לא ידע עליה. קולומבוס מצא אותה וגילה עולם חדש. האדם הוא "עולם קטן", גם הוא 'מיני-גלובוס'... גם בנו יש ארצות ויבשות ומקומות עצומים. אבל לפעמים אדם יכול לחיות חיים שלמים רק בתוך חלקיק קטן בנפש שלו, בלי להיות מודע לכל המרחב העצום שקיים בעולם הגדול שבתוכו... הוא חי מאה ועשרים שנה בכפר זעיר ונידח, בלי לגלות ארצות חדשות, שנמצאות בו ומחכות שישגלה אותן...

לפעמים מתנוצץ כך איזה ניצוץ שמגיע מאותה מדינה רחוקה. למשל, כשאתה יושב בהתוועדות חסידית, כשאתה מנגן ניגון חסידי. אתה מרגיש משהו, אתה חש שמשהו נפתח בך, שגילית משהו חדש בעצמך. אתה פתאום מתוודע לכוחות וחושים חדשים שפורצים בך. איזה מין אור חדש ולא מוכר מאיר בך וממלא אותך. אבל לעיתים די קרובות, כעבור זמן קצר התריס הכבד של ההרגל והשגרה סותם את החלון שנפתח וחוסם את האור. הכול נכבה.

ההתוועדות פותחת לך את החלון, היא מגלה לך את עצמך! אומרים "לחיים", שומעים דברי התעוררות של חסידים - וזה מקלף מאיתנו, לפחות לרגע, את הקליפות ומסיר את המחסומים. נותנים לנו הזדמנות נדירה לגלות מקומות חדשים, להגיע לאזורים חדשים, ולחיות את החיים האמיתיים!

ליהודי אחד בברוקלין הייתה חנות פירות וירקות. פעם אחת בא אליו לביקור חבר ילדות שלו. הם שוחחו, ובין השאר עלה לשיחה גם המצב הכלכלי. סיפר היהודי לחבר שלו שהעסק ממש מקרטע, יש קשיים והמצב לא טוב.

אמר לו החבר: "יש לי עצה מעולה בשבילך, שתקפיץ לך את המכירות. בכניסה לחנות תתלה שלט, ותכתוב עליו 'כאן מוכרים פירות וירקות מארץ הקודש'". הוא שמע לעצה, ואכן, לאט ובהדרגה, המכירות עלו מאד.

אחרי חודש חזר החבר לביקור, והתעניין במצב העסק. היהודי סיפר לו שהפגנט הצליח. והחבר אומר: "תחליף את השלט. על השלט החדש תכתוב 'כאן מוכרים פירות וירקות מירושלים עיר הקודש'". ושוב הוא שמע לעצה הטובה, ושוב היקף המכירות זינק וגדל מאד.

עובר חודש נוסף, והחבר עוצר שוב לביקור. ושוב הוא מגלה שהרעיון היה פשוט מבריק. כולם קונים וקונים. ברוח השם. אומר החבר לבעל החנות: "עכשיו אתן לך את העצה הכי טובה. תחליף שוב את השלט. הפעם תרשום בגדול - 'כאן מוכרים פירות וירקות מהכותל המערבי'". פשש... החבר התפעל מאד מהרעיון, ושוב שמע לעצה.

כעבור עוד חודש, החבר קופץ לביקור נוסף. הוא שואל את ידידו מה מצב המכירות, והוא עונה בתסכול: "אל תשאל, ממש קטסטרופה. אנשים באים, רואים את השלט, מנשקים את הפירות והולכים..."

כדי לקנות, לא מספיק לנשק. צריך לשלם... כך זה בכל דבר בחיים. וכך זה גם בהתוועדות. כאמור, בהתוועדות חסידית יש שני קצוות. מצד אחד, יש בה את המעלה העצומה של "שבת אחים גם יחד" ופתיחת הלבבות איש לרעהו. אבל יחד עם זאת, צריך לזכור ולהדגיש את המאמץ והזהירות של כל אחד לא ללכת לאיבוד אלא לקחת כל דיבור, אמרה או התעוררות ששמעים בהתוועדות, ולוודא שתהיה להם השפעה על עבודת השם האישית שלו.



פרשת נשא | שאו את ראש הזולת

סטלין בברית המועצות, מאו בסין העממית והח'מר-רוז' בקמבודיה. על משטרים כגון אלה אנו רגילים לומר שהאנשים נעשים בהם "רק מספרים". ואת התופעה הזאת התורה דוחה - דחייה שהיא עיקרון דתי עילאי. כאשר הפיתוי לראות באנשים מספרים בלבד גדול במיוחד - כלומר כאשר נערך מפקד, כגון בפרשתנו - מצטווים בני ישראל לשאת את ראשי האנשים, דהיינו לרומם את רוחם, לגרום להם להרגיש שהם נספרים כאנשים שכל אחד מהם הוא עולם, לא כמספרים בתוך המון, לא כגרגירי-נתונים בחולות הביגדאטה.

במהלך חיי נודמנו לי כמה שיחות עומק עם נוצרים, וגיליתי שיש ביהדות היבט מסוים שקשה להם במיוחד להבינו. בדרך כלל השיחה מתגלגלת אל הדמות המרכזית בנצרות, ואני נשאל לא פעם אם אני מאמין שהוא היה בנו של אלוקים. "בהחלט כן", אני עונה, "מפני שאנו מאמינים שכל יהודי הוא בנו או בתו של אלוקים". את מה שהנצרות מחילה על דמות אנושית אחת ויחידה, אנו מחילים על כולם. במקצה רוחני זה, שהנצרות נוהגת בו מלכונות, היהדות פונה דווקא אל הדמוקרטיה. בני שיחי חושבים בדרך כלל בשלב זה שאני מתחמק, מוצא דרך מנומסת שלא לענות לשאלה. אבל ההפך הוא הנכון.

המילים הראשונות שה' ציווה את משה לומר לפרעה היו "בְּנֵי בְּכֹרֵי יִשְׂרָאֵל". בספר דברים משה מזכיר לבני ישראל "בְּנֵים אֲתֶם לַה' אֱלֹהֵיכֶם". "חביבין ישראל, שנקראו בנים למקום", אומר רבי עקיבא. התורה מאותתת לנו כך על שניות שהיא מן העובדות המכוננות של חיינו: אנחנו עצמאים, אבל גם תלויים זה בזה. המחשבות והרגשות שלנו שייכים ל"אני", אבל חלק נכבד מעצם קיומנו תלוי בהיותנו חלק מ"אנחנו". היהדות, המייחסת כאמור ערך חסר תקדים ליחיד, היא באותה עת גם דת שבלי הקהילתיות אין לה קיום. אין "אני" בלי "אנחנו".

האדמו"ר שמחה בונים מפשיסחא הטיב לתמצת את גישתה של היהדות לערך החיים. הוא אמר שכדאי לכל אחד שיהיו לו שני כיסים. בכיס האחד ישים פתק שכתוב עליו "בשבילי נברא העולם". בכיס השני - פתק עם המילים "וְאֵנֶכִי עֹפֵר וְאֶפֶר". אנחנו ייחודיים. יש לנו כבוד-אדם שאינו נתון לווייתור וזכויות שאינן ניתנות להכחשה. אבל כשאנו לעצמנו בלבד - מי אנחנו? עפר ואפר. גדולתנו באה לא מאיתנו אלא מהקדוש ברוך הוא. זוהי הדיאלקטיקה של החיים בצל ידיעת סופיותנו שלנו ונצחיותו של אלוקים.

אבל עלינו לחדד את מה שהתורה באה להשמיענו כאן. העניין איננו האופן שאנו רואים בו את עצמנו, אלא האופן שאנו רואים בו אחרים ונוהגים בהם. לא חסרים בעולם אנשים בעלי חשיבות עצמית. אבל חסרים בו אלה היודעים לגרום לזולת להרגיש חשוב: לשאת את ראשו.

לא אשכח כיצד הנסיך צ'רלס, בנשף שערכה הקהילה היהודית בבריטניה, הקדיש לשיחה עם הילדים שבאו לשיר שם במקהלה זמן רב לא פחות משהקדיש לשיחה עם בכירי האורחים, וכיצד, כאשר בא פעם לבית ספר יהודי להדליק עם הילדים נרות חנוכה, נתן לכל אחד מהם הזדמנות לספר מי הוא ומה החג אומר לו. זוהי משמעותה של מלוכה ואלה מעשיה - בבריטניה לפחות. בני המשפחה המלכותית גורמים לאנשים אחרים להרגיש חשובים. זו עבודתם, זה תפקידם, זהו השירות שהם נותנים. המתבונן בהם מבין את עומק מימרתו של בן זמא "איזהו מכובד? המכבד את הבריות".

"נְשֵׂא אֶת רֵאשׁ", מלמדת אותנו הפרשה. "שְׂאוּ אֶת רֵאשׁ כָּל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", מבקש מאיתנו חומש במדבר בתחילתו וגם בסופו, בשתי פרשיות-מפקד נוספות (ב, א; כו, ב). שאו את ראשי האנשים שסביבכם. אף פעם אל תיתנו להם להרגיש סתם מספרים. תנו לאנשים שאתם פוגשים להרגיש חשובים - ובייחוד לאנשים שאחרים נוטים לראות אותם כמובנים מאליהם: המלצרים בחתונה; הפקידה בשמירת החפצים; השמש בבית הכנסת; המאבטחים בכניסה; הסייעת בגן של הילדים; העובדים הזוטרים והמתחילים במשרד שלכם; וכך הלאה. תנו להם לדעת שבשבילכם אין הם מובנים מאליהם. שאתם מוקירים אותם. שאתם יודעים שהם, כל אחד מהם, עולם מלא וגדוה ויחיד במינו.

מדי מידת חשיבותנו? כמידה שאנו גורמים לזולתנו להרגיש חשוב. זהו הלקח משנה-החיים לשבוע הזה.

הפועל נשא, שפרשתנו נושאת את שמו, הוא בעל מגוון משמעויות רחב במיוחד. בין היתר פירושו להרים, לסחוב ולסלוח. אבל אצלנו, ובעוד פרשיות המתרחשות בשנות הנדודים במדבר, הוא מצטרף למושג "ראש", ויחד הם יוצרים את הצירוף "לשאת ראש" שפירושו למנות. צורת התבטאות זו אינה מובנת מאליה, שכן לעברית המקראית יש די פעלים שזה מובנם: למנות, לספור, לפקוד ולחשוב. למה לא השתמשה התורה באחת האפשרויות הפשוטות הללו, ונדרשה לביטוי ציורי כל כך?

התשובה מביאה אותנו אל אחד היסודות המהפכניים ביותר באמונת ישראל. אם כולנו נבראנו בצלם אלוקים, כי אז לכל אחד מאיתנו יש ערך אינסופי. כל אחד מאיתנו יחיד במינו. גם תאומים זהים מפתחים קווי שוני רבים. איש מאיתנו אינו תחליף למישהו אחר. תפיסה זו היא אולי היישום החשוב ביותר של המונותאיזם. כשאבותינו גילו את אלוקים, היחיד והייחודי, הם גילו גם את האינדיבידואל האנושי, יחיד וייחודי אף הוא.

בעולם העתיק, ערך זה לא היה מוכר כלל. גם בחברות רודניות וטוטליטריות בימינו אין הוא קיים. השליט עשוי להיחשב בעל ערך מוחלט; כך גם אולי כמה מאנשי חוגו; אך ההמונים ודאי לא - כמשתמע מעצם המילה המונים. רוב האנשים נחשבו פשוט חלק מהמון: צבא, כוח עבודה או קהל עבדים. משמעות הייתה רק למספרם הכולל. לא לחייהם כפרטים, ודאי לא לתקוות ולפחדים שלהם, לאהבותיהם ולחלומותיהם.

כך מצטיירת בעינינו מצרים הפרעונית. כך הבינו חכמינו גם את בוני מגדל בבל. כשנפלה לבנה מהמגדל, אמרו חז"ל, פרצו בוניו בככי; כשפועל נפל ומת, הם בקושי שמו לב. כמעט מאה מיליון איש נהרגו במאה העשרים בידי המשטרים של

הגיע הזמן לאכול בשמחה

הספר "טעמו וראו - על אוכל אכילה ומה שמעבר"

מזמין אותך לחוויה מיוחדת, להתחבר לנשמה, לעונג, לבריאות, ולמשמעות היהודית שבאכילה

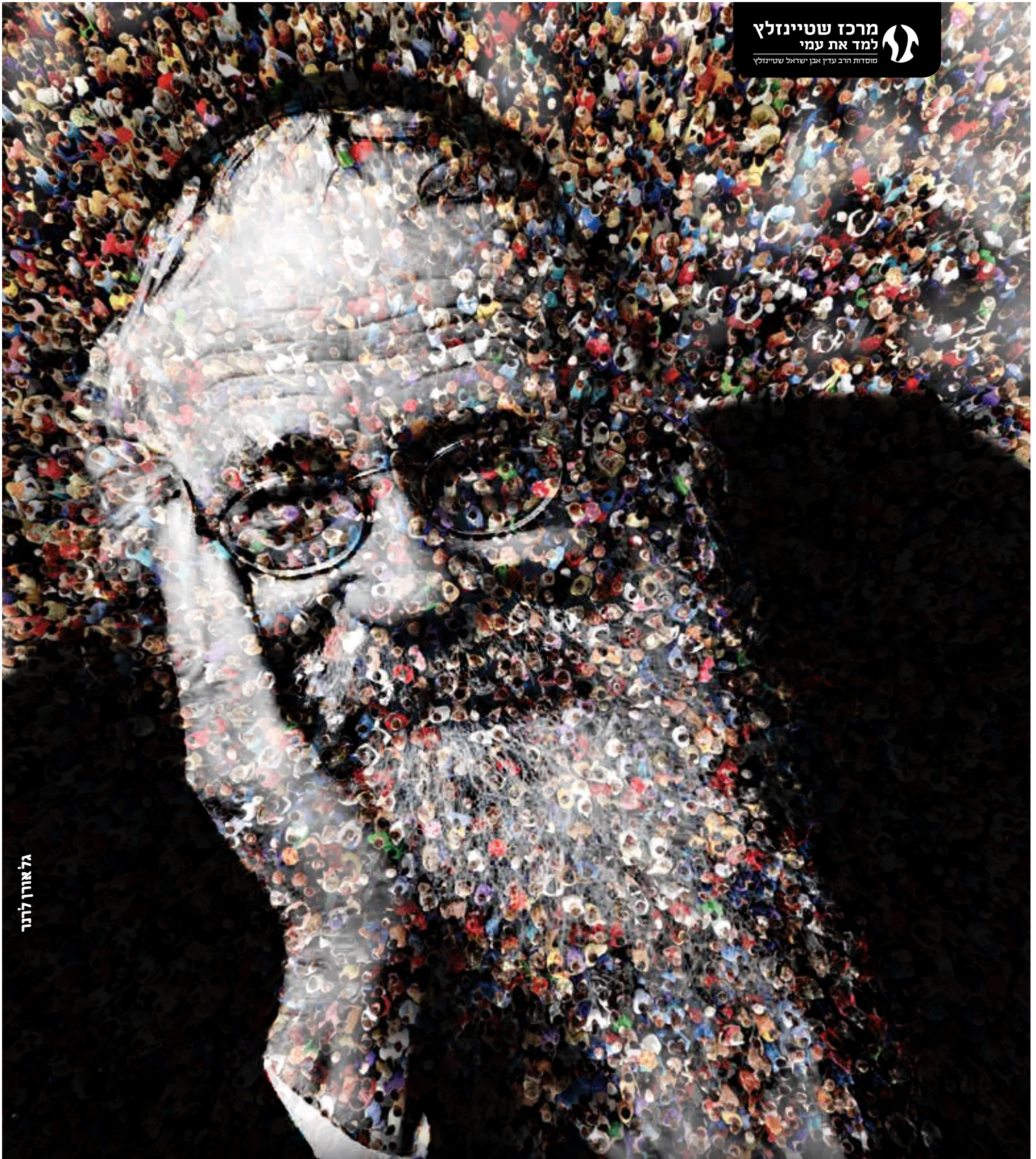


מבצע מיוחד
עד ה-18/6
50 לטפר
משלוח 20

מחיר מיוחד בהזמנות לבתי ספר ומדרשות

להזמנות: 054-4324426

שרה אברמוביץ - אכונת נשים ויחסים טובים עם עצמך



גל אורן לדר

מליוני לומדים. שטיינזלץ אחד

הרב עדין שטיינזלץ חוגג השנה, בשנת חייו השמונים, את השלמת הפירוש לתנ"ך כולו המצטרף למפעלי הפרשנות הגדולים שלו על הגמרא, מרבית חלקי המשנה והרמב"ם. מזל טוב. בגבורות.

בזכות החזון והחריצות, בזכות הנחישות והאמונה הגדולה, זוכים מליוני אנשים, ברחבי העולם כולו, לגלות את ארון הספרים היהודי וללמוד יום יום יהדות ממבחר כתביו, פירושו והסבריו של הרב עדין אבן ישראל שטיינזלץ.



ערב הצדעה והוקרה יתקיים ב-10.6 כ"ז בסיוון, מלון אורינט ירושלים, בשעה 18:00.
לפרטים ורכישת כרטיסים: 02-6460926 | 02-6460919 | www.steinsaltz-center.org.il

לקרוב קרובים

דתיים לשעתיד ממלאים את הרחובות והכיכרות, והעבודה איתם זוקקת הירתמות ועוצמה אך גם מעניקה אנרגיה בלי סוף. ראיון עם הראל חצרוני ומענדי אייזנברג

שנער אכן מחליט לבצע החלטה כזו, הוא מגיע לעיתים לפריקת עול כוללת שפוגעת בו גם בחייו האישיים. ההתדרדרות עלולה להגיע לסמים, אלכוהול ואף לדברים גרועים מכך. המטרה היא בעיקר להציל את הנוער מהגעה למקומות החשוכים הללו מתוך אמונה כי קשר עמוק ואמיתי יסלול לנער פתח לחזור גם ליהדות בדרך האוהבת והמחבבת.

בית חם בנייקר

הראיון הראשון החל בשיחה עם הראל חצרוני (49, שבות רחל). אם תרצו אי פעם ללמוד את תחום הנוער הנושר שנמצא ברחוב והטיפול בהם – לכו לחצרוני. 'הזולה של חצרוני' הנו פרויקט ייחודי שהתחיל לפעול לפני כמעט שמונה עשרה שנה. "עוד לפני הזולה הייתי מסתובב ברחובות ומדבר עם בני נוער, מקיים סמינריונים, מגיע למקומות בילוי – בארים, מועדונים ועוד, מראה נוכחות. מנסה להגיע ללבם של בני הנוער ולהקשיב להם". לאחר כמה שנים של מסעות ברחוב הבין חצרוני כי "אי אפשר להיכנס למרחב לבו של הנער בצורה עמוקה רק בשיחה של כמה דקות ברחוב ולכן החלטתי למסד את זה. פניתי לארגון OU ישראל והצגתי בפניהם את הרעיון של הקמת בית חם ופתוח לבני נוער, מקום שבו הנוער יוכל להגיע ללא חשש ושם נוכל לשוחח ולהעמיק את הקשר הנפשי

גיל ביתן

נ. וער. דתי. נושר. שלוש מילים שמתארות בעיה קשה וכואבת בציבור שלנו שלצערי סבל שנים רבות מהזנחה ומאי קריאת המציאות בשטח (בעיה שקיימת גם היום מסיבות שונות שיפורטו בהמשך). נוער נושר בהגדרתו הכללית ולא הדתית הוא מושג ידוע, רווח ושמטופל בצורה ראויה מתוך כוונה להעניק לנערים את הכלים הנכונים בהם יוכלו לצמוח ולפרוח. משום מה, בכיתנו פנימה, ועוד יותר בשנים האחרונות, מספרם של הנערים הנושרים גדל לכדי מספרים גדולים מאוד והאסימון שהיה כבר צריך ליפול לפני זמן רב, עדיין לא נפל לגמרי.

אנו בהחלט יכולים להתגאות בציבור שלנו. הוא מלא אידיאלים וכוחות נפש עצומים. ישנם מוסדות חסד רבים וטובים שעוזרים ומצילים נפשות רבות בעם ישראל מדי יום. לכן, לא מובן איך בעיה כה שורשית ופנימית, נשארה ללא מענה מספק. פעם, המושג דת"ש היה זניח מאוד. הם לא היו מורגשים. היום, יש רבבות נערים המגדירים עצמם ככאלה ומתוך כך הדאגה וחשיבות הצפת הבעיה לכלל הציבור הפכה לחשובה מאוד.

לאחר שערכנו שני ראיונות עם אנשים שעוסקים בתחום, הבנו כי מעבר להצפת הבעיה וקריאת ההשכמה יש להפנים כי אין הכוונה למנוע רק את 'הורדת הכיפה' מראשם של הנערים; מכיוון שברגע

בורסת היהלומים

ניתן להגדיר את 'הזולה של חצרוני' כתחנה האחרונה לבני הנוער הדתיים שאיבדו את דרכם. מכאן, כנראה שלא יתנו להם עוד הזדמנות כנה ואמיתית להרים את עצמם. "החברה האלה הם יהלומים" טוען חצרוני בכנות נחרצת. "הם כולם ילדים שעטופים בעטיפות של ברוך, הם לא מודעים לזה. בתכל'ס, הם מחפשים מישהו שינער מהם את הברוך ויגלה את מה שהם באמת". בנוסף, מדגיש חצרוני כי עבודתו מכוונת לכל נער באשר הוא, בהיותו "חלק אֵלֹה ממעל".

"כל יהודי הוא קדוש עליון. רק שיש כאלה שיש עליהם כיסויים רבים שעוטפים אותם, אך בפועל הטהרה והקדושה מצויים גם בו בוודאי. הבעל שם טוב אומר: ראשי תיבות רשע – ריבונו של עולם. זו נקודת המוצא שלנו. הקב"ה נמצא בלב לבו של כל יהודי למרות המעשים שהנערים עשו ועושים. אנחנו איתם. זוהי האמת לאמיתה, וזה מה שמוביל אותנו לפעול".

הכל נשמע מאוד נחמד, מאוד מרומם ואידיאלי, אבל איך עושים את זה?

"אנחנו מאמינים בהם, אבל באמת. מסתכלים אל המעבר, בלי לשפוט, באמת בלי לשפוט, והנערים והנערות מרגישים שאנחנו באמת פה לטובתם. כשאדם נמצא בייאוש, הוא בחיים לא ירגיש שהוא יהלום, הוא תמיד ירגיש שהוא ברוך, גם בדברים טובים שהוא עושה. בדרך זו, אנו מנסים להגיע לעוצמה של הנער, ועוזרים לו להיפרד מכעסים ותבניות שהוא דבק בהן, תובנות על החיים שלא דווקא נובעות ממשוהו טרגי, אלא מסקנות שהנער סיגל לעצמו וחשב שהן נכונות". בביקורת מרומזת אומר חצרוני כי "אם בתאילנד יש בית יהודי, קל וחומר צריך שיהיה כזה בישראל, במקום הטבעי שלנו. רק שכאן, אנחנו עושים זאת על מנת להצמיח את הנערים באופן קבוע ולא כמשהו חולף וזמני, דבר המאפיין את המסעות בתאילנד ודומיהם. ירושלים אינה מקום זמני".

המקום של קדוש

שם המרכז: 'הזולה של חצרוני' לא היה השם הראשוני שחצרוני רצה לתת למקום. כמייסד המקום הוא רצה לתת לו את השם "המקום של קדוש", שם מיוחד עם משחק מילים מחוכם. "אך ככל שחלפו השנים החברה הצעירים התעקשו להמשיך לקרוא למקום 'הזולה של חצרוני' וזה מה שתפס בסוף".

לחצרוני חשוב להדגיש שוב כי ארגון OU ישראל הנו ארגון שרעיון קירוב בני נוער והצלחתם הפיסית והרוחנית הנו אחד מיני מטרות רבות שהארגון עוסק בהם, כמו פרויקטים לעידוד העלייה וקליטתה, מרכזי נוער בפריפריה, פרויקטים לבעלי צרכים מיוחדים ועוד.

מלבד ארגון OU שהרים את המקום, שותפים נוספים לזולה של חצרוני הם הסוכנות היהודית וכן עיריית ירושלים שנרתמה לאחרונה לסייע בפעילותה השוטפת של הזולה. בזולה קיים צוות מסור של מדריכים שנמצאים באופן קבוע ובנוסף להם גם מספר מתנדבים שמגיעים לפעילות. הם כאן מתוך אמונה שיש במקום פוטנציאל עצום להצלת נפשות בישראל והם מאמינים בנוער בכל לבם.

לטענת חצרוני "האוניברסיטה של החיים היא זאת שמאפשרת למדריכים להתמודד עם הקשיים של בני הנוער ולתת להם כלים להתמודד ולצמוח, בזה אני מאמין. מהניסיון שצברתי לאורך השנים, גם בהתמודדות עם קשיים אישיים שלי בעבר וגם הניסיון שצברתי במהלך שנותיי עם בני הנוער ברחובות, אני מצליח להעביר את התחושות הלאה, בלי תואר ובלי בגרות".



"כל יהודי הוא קדוש עליון. רק שיש כאלה שיש עליהם כיסויים רבים שעוטפים אותם, אך בפועל הטהרה והקדושה מצויים גם בו בוודאי. הבעל שם טוב אומר: ראשי תיבות רשע – ריבונו של עולם. זנקודת המוצא שלנו"

אתו. הארגון אימץ בשמחה את פנייתי וביחד זכינו להקים את 'הזולה'". 'הזולה של חצרוני' הנו מועדון נוער שפועל במרכז העיר ירושלים עבור בני נוער במצוקה (בעיקר לאלו הבאים מבית דתי אך לא רק). מעל 3,000 בני נוער מגיעים למרכז מדי שנה. המרכז שוכן בכיכר החתולות, אזור מלא בצעירים, שרבים מתוכם מסתובבים שם מדי לילה ללא מטרה וכך מתדרדרים לבעיות קשות של סמים ואלכוהול ולכן אומר חצרוני: "מטרתנו העיקרית היא להעניק להם חברה, שיקיבו להם ויראו אותם, בניגוד למציאות שממנה הם מגיעים".



"האוניברסיטה של החיים היא זאת שמאפשרת למדריכים להתמודד עם הקשיים של בני הנוער ולתת להם כלים להתמודד ולצמוח, בזה אני מאמין. מהניסיון שצברתי לאורך השנים, גם בהתמודדות עם קשיים אישיים שלי בעבר וגם הניסיון שצברתי במהלך שנותיי עם בני הנוער ברחובות, אני מצליח להעביר את התחושות הלאה, בלי תואר ובלי בגרות"

אני בטוח שיזרקו עליי ביצים אך משום מה הם מוחאים כפיים. איך זה ייתכן? כי הנערים מתחברים לדיבור הדוגרי, שאומר את האמת בפרצוף. בלי התפלספויות."

ביקשנו יפה מחצרוני סיפור אחד מתוך אינ-סוף: "כל יום יש סיפור, אך סיפור אחד שזכור לי מאוד זה על בחורה אחת שעברה קשיים רבים והתדרדרה הכי נמוך שאפשר. למרבה ההפתעה, הנערה הגיעה למרכז כמעט בכל יום, השתתפה במעגל הנגינה, בשיעורים ובשיחות האישיות וניסיתי להבין למה לה, הרי היא היא ברוחה מגבולות ועכשיו היא מכניסה את עצמה למקום עם גבולות? ניגשתי אליה ושאלתי, מספר חצרוני בהתלהבות, "תשובת הנערה עד היום מהדהדת בתוכי ומעניקה לי כוחות להמשיך לפעול. היא אמרה שהיא מרגישה שכאשר היא נמצאת במועדונים, האינטרס של בעלי המועדון הוא שתמשיך להוציא כמה שיותר כסף על אלכוהול. הם עוזרים לי להמשיך ולדפוק את החיים שלי, ואילו אתם עוזרים לי באמת לצמוח". היום, הנערה כבר הפכה לאם לילדים והיא עצמה תומכת בנערות אחרות שהגיעו למצבים דומים.

כמו ספונג'ה לפני שבת

חצרוני מנסה להוציא נקודת אור מהמצב ואומר כי "אכן ישנה התעוררות, יש יותר מודעות לנושא ויותר נערים ונערות יודעים שיש למי לפנות", אך מסתייג וטוען: "מנגד, ישנה הרבה אטימות לנושא. בעיקר אטימות שמתכחשת לתופעה. 'לי זה לא יקרה' או 'לא בבית ספרנו'. בכל מיני מוסדות חינוך לא מצליחים להודות במקרים קשים שמתרחשים על ידי תלמידים שלהם, אולי כדי לא לפגוע בשם המוסד, לא יודע...". קשה שלא להרגיש בקולו של חצרוני את הכאב. כאב אמיתי. הוא פועל ימים כלילות על מנת להציל את הנוער, אך לטענתו חלק מהמוסדות החינוכיים מעט בורחים מאחריות ומשאירים את העבודה לארגונים מעין אלו.

"בנוסף לקושי של מוסדות הלימוד יש להבין כי בכל יום נפשות הנערים משתנות. הקושי נעשה גדול יותר. הגוונים שאנו מתמודדים איתם מתרבים ונעשים מורכבים יותר. נכון, בהתחלה הכל נראה מאוד מלוכלך, אבל ככה זה כשמנסים, הלכלוך צף. כמו ספונג'ה לפני שבת. אך עם הרבה אמונה אנו מצליחים לשייף את היהלומים האלה, אנו

חלק מהרחוב

"אף פעם לא משכתי נערים או נערות להיכנס לזולה. בהתחלה אלו היו נערים בודדים, ולאט לאט המרכז עבר מפה לאוזן וברוך ה' היום הנוער מגיע ומכיר את המקום. לאחר שמונה-עשרה שנות פעילות ועשייה הפכנו להיות חלק חשוב ממצאות הרחוב". חצרוני טוען בכאב כי בשנים הראשונות היו מגיעים בני נוער בגילאי שש-עשרה ומעלה. היום, גם ילדים בני אחת-עשרה מסתובבים באזור ומחפשים מזור לקשיים. מחפשים מישהו שיקשיב להם. גם הם מעשנים, שותים ומכאיבים לעצמם בעיקר נפשית, כי הם רוצים להיות כמו הגדולים שחיהם נראים חיצונית מאוד מפתים, וגם להם צריך לתת מענה ואוזן קשבת. למרכז מגיעים נערים ונערות מכל קצות הקשת הישראלית - דתל"שים, חרדים וגם חילונים". לשאלתנו מה בני נוער חילונים מחפשים אצלו, חצרוני עונה ש"ברגע שמעניקים אוזן קשבת, אוהבת ואמתית, זה עושה את העבודה וזה משפיע על כל אחד."

המעגל

מספר חצרוני: "לפי החסידות ישנם עשרה היכלות שמשקפות את נפשו של האדם ואת העולם בכלל. שניים מהם אלו היכלי הנגינה והתשובה, ושניהם צמודים זה לזה ולא במקרה. לכן חשבנו על הרעיון של המעגל. מעגל נגינה אין סופי שמתנגן כל הזמן. בלי מעגל הנגינה, מבחינתי, המרכז יהיה סגור. בלי המעגל - אין זולה."

השטיחים הפרוסים לכל עבר, המזרנים והנרות הדולקים מעניקים תחושה ואווירה של קדושה, ממש עם הכניסה לזולה. "נגינה קדושה ובריאה משפיעה על הנשמות. יש גם חדרי אמנות, שיעורי תורה ושיחות נפש בין המדריכים לנערים, אך הנגינה היא לב הפעילות."

"לאחר כמה שנות נגינה ויצירה הבנו כי בידינו מנגינות שחוזרות על עצמן והן ייחודיות לזולה, ולכן החלטנו ללכת על הוצאת דיסק שתרכז את העשייה שלנו דרך המוזיקה. זו מוזיקה פנימית ומתגעגעת, הנשמה של החברה. אין לנו עניין להוציא מוזיקאים, אלא להעצים ולהעמיק את הרצון שלהם למקום בריא יותר" קובע חצרוני.

אתם באמת רוצים בטובתי

נקודה חשובה שחצרוני מבקש להדגיש היא נקודת הגבולות: "אי אפשר לפתח אהבה והתפתחות אם לא מציבים גבולות, כי אז זה לא יהיה אמיתי אלא מזויף. אנחנו מציבים לנערים גבולות מאוד ברורים ואפילו מקיימים איתם מדי פעם שיחות קשות. תמיד כשאני מסיים שיחה כזאת

לרופא שלך אין תשובה לכאבי בטן?

בדיוק אז
מכון הניג
 מתחיל לטפל

הבטן
 כואבת
 מעי רגיז
 גזים בחילות
 רגישות למזון

הבטן
 קנדידהנפוחה
 עצירות חולשה השמנה
 הליקובקטר פילורי
 פטרת בעיות רגשיות
 צרבת אלרגיות
 דלקות
 אנמיה בעיות כלי דם ולב
 כולסטרול
 בעיות עור



בעיות עיכול גורמות לרבים מאיתנו תסמינים רבים ולא נעימים בקיבה, בבטן ובכלל חלקי גוף. בעיות עור, פטרת, בעיות רגשיות ועוד.

לפני שמטפלים בגוף בתרופות, כדורים, משחות, תוספי-מזון ושינויי תזונה, עלינו להבין את מקור הבעיה.

צוות מכון הניג יבצע עבורכם אבחון עמוק ומקיף, ימצא את השורש האמיתי של הבעיה ויתאים לכם טיפול מקצועי וליווי אישי.



אבחון גוף-נפש מקצועי | שטיפת מעיים | טיפול רגשי | הומאופתיה | חנות טבע ייחודית
 הניג - גברים, נשים וילדים. רח' מסילת ישראל 7, ירושלים. www.henig.co.il

לקביעת תור לאבחון התקשרו עכשיו: 02-9919109



מייצרים דור שיכול להגיע למקומות הרבה יותר גבוהים מכל דור אחר. גם לנערים יש אמונה, פשוט צריך לגרום להם להאמין בה, וזה קורה כל הזמן".

מתאים!

לאחר השיחה עם חצרוני, ישבנו לשיחה עם מענדי אייזנברג (30, מגדל העמק). "הכל החל בשליחות עם משפחתי מטעם חב"ד במוסקבה

ב-2011, בלי לדעת מילה ברוסית", מספר מענדי. "לימדתי שם בתלמוד תורה לילדים. לאחר שנה עברנו לאזור אחר ליד מוסקבה, שם הייתי אחראי על ישיבה לנוער. כאן התחילה האהבה שלי לעיסוק עם הנוער. עשינו שם פעילות מאוד מבורכת. בני הישיבה ברוסיה היו בעיקר פליטי ישיבות שהגיעו מהארץ. נערים שהיה להם קשה מדי לעמוד בדרישות הישיבות בארץ ולכן החליטו לנסות את מזלם התורני ברוסיה. עשינו לנערים הסמכה על 'שבת', 'איסור והיתר' והתמקדנו בעיקר בהלכות שחיטה. זה עניין אותם מאוד. אלו הלכות מאוד מעשיות שתרגמנו אותם גם ללימוד בשטח. בנוסף לכך שזה לימוד שיכול לפרנס אותם, כי שוחט הוא מקצוע מאוד מבוקש באזור". לאחר כמה שנות פעילות החליטה משפחת אייזנברג לחזור ארצה, אבל איש כמו מענדי לא התכוון להתביית ולשקוט על שמריו.

"החלטתי על הקמת כולל אברכים במגדל העמק. בהתחלה היו קשיים רבים ומספר האברכים היה קטן מאוד. היום אנו עומדים על עשרים אברכים קבועים בכולל. בנוסף, בתקופתו הראשונה של הכולל הגיעה אליי בחורה שעובדת במשרד הבריאות ומטפלת באנשים פגועי נפש, והיא פנתה אליי בשאלה איך ניתן לשלב אותם בכולל. היום, יש לנו עשרה אנשים פגועי נפש שמגיעים לכולל והם ממש חלק מההוי החברתי והתורני. האברכים אצלנו מודים לי תמיד בשמחה על ההזדמנות הנפלאה שנתנו להם. אנו בעצם מצליחים לעשות חסד לא רק לעצמנו עם לימוד התורה אלא גם לאחרים. זה מוסיף הרבה כוחות.

"לפני כחצי שנה הגיע אליי לכולל בחור בשם אסי הראל מצפת. בתחילה קבענו חברותא יחד. עם הזמן הבנו כי יש בכוחנו להקים ארגוני חסד, בהמשך לרצון שלי לעבוד עם נוער עוד בתקופתי ברוסיה ומכך שאסי היה בעצמו נער שנשר ממוסדות החינוך והבין את המורכבות. החלטנו על הקמת עמותה בשם 'מתאים'. אנחנו בעצם מתאימים את עצמנו לדרישות והרצונות של הנוער. הכי פשוט שיש. הרעיון הגיע מדרשתו של הרבי מלובביץ': 'ויגש אליו יהודה' - יהודה ניגש אל יוסף ואומר לו: שמע אדוני, אתה תעזור לי, אבל העזרה הזאת תעזור לך יותר ממה שהיא תעזור לי. זה עיקרון חשוב מאוד בחינוך. העניין של המשפיע והמקבל, שזה בעצם מעגל אינסופי, והנער מרגיש את היחס הזה. לכן, אנו יושבים עם הנוער לריאיון בן שעתיים, בו אנו מנסים להוביל אותו לרצונות שלו, כי אין הרבה בני נוער שיודעים מה הם רוצים. אנחנו בונים איתם לוי"ז לפי רצונם - לימוד בבוקר, טיולים בטבע, מכון כושר, הכל. מה שירצו. מנסים לבנות להם סדר יום של יהודי".

עניי עירן

"בשונה ממוסדות חינוך רגילים שמכתיבים את הכללים וסדר היום, אנו מאמינים שהשפע מגיע מהתלמידים עצמם ונותנים להם את זכות הבחירה. הבנו שהיום ישנם בחורים רבים שלא יכולים לעמוד בקריטריונים הגבוהים של הישיבות בארץ. הם בחורים טובים. באמת. אלא שהחוקים וסדר היום שהישיבות דורשות גורמות לפרידה אוטומטית של חלק נכבד של הנוער שלנו. מכך בא הצורך במוסד נוסף. מכיל יותר".

"כרגע", קובע מענדי, "עניי עירן קודמים" - הנערים שמגיעים אלינו

"שמע אדוני, אתה תעזור לי, אבל העזרה הזאת תעזור לך יותר ממה שהיא תעזור לי. זה עיקרון חשוב מאוד בחינוך. העניין של המשפיע והמקבל, שזה בעצם מעגל אינסופי"

הם מהקהילה שלנו, אבל האידיאל הוא לפנות לכל סוגי הנוער שישנם, שיהיה מרכז שייתן מענה לכל צורכיהם. השמועה עברה ממש מפה לאוזן והפרויקט צומח בכל יום. אנו עומדים היום על עשרה נערים קבועים שמקיימים לוי"ז מפורט אצלנו. המטרה היא להמשיך ולהוסיף בני נוער, ולהגדיל את ההיצע שאנו מציעים לנער. מעבודה בחוות, צימרים, טיולי ג'יפים, אופניים, מה שרק ירצו!"

בהתאם למאמר הידוע אודות הבאת ילדים לעולם - "הילד מביא אתו את הפרנסה" - כך מענדי וחבריו לעמותה מאמינים בלב שלם: "הברכה מגיעה עם הנער. מדהים כמה סייעתא דשמיא הייתה לנו במהלך הזמן; תורמים רבים, אנשים שמגיעים אלינו ורוצים שנביא אליהם נוער לעבודה ועוד יוזמות שמתגלגלות.

"הגיע אלינו בחור מחינוך מיוחד. גם הוא, כמו רבים אחרים, לא ידע מה הוא רוצה לעשות בחיים. מאוד מבולבל. לאחר הריאיון איתו הוא טען כי הוא אוהב טבע. מפה לשם הגענו לבחור מסוים שיש לו חווה ענקית על הר יבנאל עם נוף יפהפה וקסום. הבחור התלהב מהפרויקט שלנו ודרש שנשלח אליו נערים. שלחנו את הנער הזה אליו לעבודה. הוא קיבל שם מגורים בצימר מקסים ועבד בחווה כתמורה. הנער חזר אלינו לאחר כמה שבועות מלא חיים וטען שהוא ממש נולד מחדש. פתאום הוא תקשר אתנו, דיבר באופן רהוט ובוגר, הודה לנו בלי סוף ועיניו ממש ברקו. ממש הגשמה עצמית. וכל זה תוך שבועות ספורים."

סיפור נוסף מפגיש את מענדי עם נער צעיר שמגיע ממשפחת ברוכת ילדים, 14 במספר. אם חשבתם שלכם צפוף בחדר תחשבו שוב. בביתו של הנער אין מספיק מיטות לכל הילדים ומי שהולך לישון מוקדם יותר - ישן במיטה. כמה פשוט, כמה כואב. במילים אחרות: "לילד לא הייתה פינה בעולם. כך הוא חי. הוא התחיל להגיע כל בוקר ללימוד בכולל. לאחר מעקב וריאיון גילינו שהבחור אוהב את תחום הצילום. חיברנו אותו לצלם מקצועי שלימד אותו שיטות צילום והיום הוא הצלם של העמותה וכל אירוע מתועד על ידו. התמונות מצולמות ונערכות על ידו בלבד, והוא מאושר".

מענדי מדגיש ואומר כי "הנערים שמגיעים אצלנו ללמוד, נכנסים לתוך הלימוד בכולל. האברכים מקבלים אותם בשמחה והם בעצמם מאושרים מהמצב. האברכים מספרים שהם לומדים טוב יותר בעקבות הנערים. יתר על כן, הורי הנערים הם חלק אינטגרלי בתהליך של ילדיהם. הם שותפים למהלך ומאמינים בלב שלם בעמותה שלנו ובדרך שאנו הולכים בה. אנו מנסים להסביר להם שהילד שלהם שונה קצת משאר חבריו לכיתה והוא צריך התייחסות שונה. הוא לא פחות טוב מאף אחד, וכשהורים מבינים שעדיפה שעת לימוד תורה אחת ביום מאשר אפס, זו כבר התקדמות".

"אנחנו לא מייצרים תקוות להורים" אומר מענדי ברצינות, "אנו

מדגישים את האידיאל ואת המטרות ומנסים לעשות ככל שביכולתנו".
 אנו מרגישים את ההתלהבות בדיבורו של מענדי כאשר הוא מתחיל לספר על מקרה נוסף: "היה בחור שרצה לקנות תופים. כמו שאמרנו, אנו רוצים להגשים להם את כל החלומות. ניסינו לשכנע אותו לקנות תופים זולים אך הוא התעקש על תופים מסוג יקר. הוא חסך וחסך והגיע ל-3000 ש". עזרנו לו לחפש את התופים ביד 2. קנינו. השלב הבא - איפה הוא יכול לנגן? חיפשנו וחיפשנו ולבסוף מצאנו את הגג שמעל ביתנו. מדרנו את הגג כדי לראות אם זה יתאים ויהיה נוח, והיום אנו מחפשים לו מחסן על מנת שיוכל לאחסן את התופים. אנחנו משתדלים להיות הכתובת לכל רצונותיהם וזה מה שמאפשר לנו להגיע לפתיחות והצלחה עם הנערים האלו. היה גם נער שרצה להתגייס לצבא, התקשרנו ללשכת הגיוס, לאחר מכן הלכנו אתו ללשכת הגיוס. אנו מאמינים בנוער. אם הרצון שלו הוא רצון אמיתי שהגיע ממנו - אנחנו נעשה הכל על מנת להגשים לו את החלום".

לתרום ולמי לעזור, ימצא בקלות".
 לאחר שפוגשים אנשים צדיקים כאלו, אנשים שכל הווייתם היא לעזור לאחר, בצורה הכי פשוטה, הכי כנה, הכי אמיתית ומכילה, קשה שלא להרגיש משהו. עבודה עם נוער, בעיקר בתחום הנוער הנושר היא עבודה מעייפת ומאתגרת מדי יום. הקשיים והתהפוכות הנפשיות דורשות מהמדריכים לקום כל בוקר עם כוחות נפש עצומים. להם, אין לגיימצייה לקום בבוקר בלי חשק ובלי מוטיבציה לשנות את העולם. הנוער ירגיש את זה ולא יקבל את זה. המטרות היא יום יומית. מצד אחד היא מפרכת מאוד, אך מצד שני מעניקה לעוסקים בה את היכולת להציל נפשות מדי יום ולהחזיר אותם לדרך המלך. ביחס לצורך העצום, רק מעטים הרימו את הכפפה, מי מצטרף?

לתגובות או שאלות -
 GilBitan2000@Gmail.com - גיל ביתן

ואיפה הגבולות?

"החלום שלנו הוא שלא יהיו גבולות. שנוכל באמת להגשים את חלומנו של כל נער. כמובן שזה מגיע עם דרישות, כמו שאמרנו. בחור שלא עומד בהתחייבות של עצמו, יפגוש גבול. היה בחור שרצה אינטרנט בפלאפון. קיבל. לאחר שלא הגיע לכולל כמה ימים ביטלנו לו את האינטרנט, ופתאום - הנער רוצה לחזור. יש אהבה, יש רצון להגשים להם חלומות, אבל זה בא עם התחייבות. התחייבות שהם הסכימו לה ובחרו בה.

"היה לנו בחור שהגיע דווקא ממשפחה מאוד טובה, אבל הוא פשוט לא רצה לחיות. נקודה. נמאס לו, וזה לאחר שהיה אצל הרבה פסיכולוגים ומטפלים לאורך השנים ולבסוף הגיע אלינו. בנינו לו סדר יום לפי רצונו, ואחרי שלושה שבועות בסך הכל - מהפך! הוא ניגש אליי ואמר: 'אני רוצה לחיות, טוב לי'. הנערים תמיד פונים אלינו ושואלים מאיפה נפלנו עליהם? איפה היינו עד עכשיו?"

שאלנו את מענדי האם הוא חושב שהציבור הדתי עדיין נמצא מאחור בכל הנושא של טיפול והתייחסות לנושא זה. "אכן כן, אנחנו עדיין מאחור. אני מאמין שהעבודה שאנחנו עושים צריכה להתחיל כבר בבית הספר ולא רק בארגונים כמו שלנו. טיפול אישי יותר, כיתות קטנות יותר, ואז העבודה שלנו תהיה הוספת נדבך ולא נתחילף למוסדות החינוך.

"יש הרבה ארגונים שמדברים על קרדיט. מי שיקבל את הקרדיט על הנוער, יקבל גם תקציבים. לנו אין עניין בזה. אנחנו רוצים רק בטובת הנוער".
 ובנימה אופטימית מסיים מענדי ואומר: "יש הרבה מה לעשות. מי שיחפש איפה



Brilliant & Co.

תואר שני בהוראת תושב"ע בתכנית בית מדרשית עם מיטב ראשי הישיבות והמרצים

התוכנית תפגיש אתכם עם דרכי לימוד גמרא מגוונות ותקנה לכם את הכלים הפדגוגיים הטובים ביותר להוראת תושב"ע לדור המחר

לימוד אחר הצהריים

השלמה לתכני בית המדרש - קורסים בחינוך המקנים כלים פדגוגיים עדכניים, קורסים רב תחומיים, קורסים בתושב"ע שיש בהם העשרה והעמקה בתחום הדעת וליווי בכתיבת עבודת הגמר.

בוקר בבית המדרש

לימוד בחברותות, קבלת כלים מתקדמים לעבודה בסדר' הכנה, שיעורי גמרא ממגוון רחב של ראשי ישיבות ומיטב המרצים, רפלקסיה על דרכי הלימוד השונות והכנה להוראת המסכת שתילמד בשנה"ל תש"פ.

הלימודים מתקיימים בקמפוס היכל שלמה, ירושלים

לשאר תוכניות התואר השני לגברים ולנשים היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

הרצוג. לדעת. לחנך.

לפרטים: 02-9937337 או פנו בדוא"ל: rishum@herzog.ac.il



פרץ איינהורן

החתונה הכי יקרה

באמת אחים יקרים, זה היה בלתי ענק, מעל ומעבר לכל ציפיייה.

איך ספק שזה היה בלתי מתוכנן מבחינתי.

אבל גם לא היה לי שום ספק שזה היה ממש מתוכנן מצד בורא עולם. השם יתברך אוהב אותי מאוד, ולכן גם זיכה אותי בתשלום הגון על טיפשות כפלה: מעשית ומחשבתית. תשלום מיידי!

"איך מקיפין בחילול השם!"

אני מתפלל על זה המון:

לא לעקוף סתם.

לא לגעת בפלאפון בזמן נהיגה.

להקשיב לתמונות.

לציית לרמזורים.

להיות אדיב בכבישים.

לתת לאנשים להיכנס לנתיב ולעקוף אותי.

להיות הראשון שמאפשר להולכי רגל לעבור במעבר חציה.

להתאמץ לא לעבור את המהירות המותרת.

לפעמים אני באמת שואל את עצמי: האם זה הגיוני לעמוד במשמות האלה?! זה נראה שממש לא.

אבל התשובה היחידה שיש לי זה: חייבים!!!

"ונשמרתם מאד לנפשותיכם" - כמה תאונות דרכים יכלו להימנע אלמלא הפלאפון הארוך הזה שנתן לי הרגשה שאני חייב להיות זמין. קצת ענווה פרץ, העולם יסתר מצוין גם בלי שתענה להודעות שעתים. תיזהר פרץ: אתה כבר על מאה עשרים וממשיך לחוץ על הגז... כתוב במהרש"א על מסכת בכא בתרא שדברים שבאים בכתיבת יד משאירים רושם יותר חזק על האדם, אז אולי בזכות שאני כותב לעצמי את הדברים, בעזרת השם כבר אזכה לתשובה שלמה מאהבה, אבל גם מיראה כדי לא לפגוע חס ושלום באף אחד וגם לא לקבל דו"חות!

וגם אתם חייילים אהובים שחוזרים הביתה משבועות של אימונים ופעילות מבצעית - היזהרו בדרכים! כמה זה קל לחלל שם שמים בכבישים וכמה זה פשוט מצד שני לקדש שם שמים בכבישים בנתינת זכות קדימה, בציות לתמונות ובגדלת ראש של עשיית חסד ונהיגה לפני משורת הדין ללא צפצופים ובטח ובטח שללא כעס ועצבים. ברוך ה' שמחזיר שכינתו לציון ברחמים ויש פקקים אפילו בכבישים מהירים עם הרבה נתיבים, וכולם שמחים ומצפצפים. אבל לנו לא יהיה חלק עם המצפצפים, אלא רק עם המתפללים ומודים להשם יתברך: "כל עכבה לטובה". זה המסלול שבחר לי כעת בורא עולם ואני חייב וגם רוצה להתבטל לפניו ולעשות רצוני כרצונו.

סיכומי של הסיפור: הגעתי ברוך ה' לסוף החופה. כמובן שסיפורתי לכל החברים על הבלתי"מ ואת המתנה של השיעור בענווה ובאמונה שעלה לי 750 ש"ח ו-6 נקודות. בשביל הצחוקים, מצווה לשמח חתן וכלה ובכלל לשמח: שמתי את הדו"ח בתוך המעטפה ששמים בה צ'קים כמתנה לחתן ולכלה וכתבתי להם שיראו מה השוטרת כתבה בדו"ח למטה, בתגובת הנהג: "אני מתחנן לפניך, אני בדרך לחתונה של תלמיד...". כמובן שאשלם את הדו"ח אבל הרשיתי לעצמי לגרום להם לחייך.

אני רוצה ושמח לשלם על שיעור נוסף בעבודת ה' יתברך.

בשעה טובה ומוצלחת, בשבוע שעבר התחתן אחד הבוגרים שלנו מעצמונה שזכיתי להיות בקשר אתו גם בבית המדרש לפני השירות הצבאי, גם בזמן השירות הצבאי וגם כשהוא השתחרר וחזר לתוכנית הבוגרים. כולנו יודעים שאם חתן מבקש ממש משהו, אתה משתדל לעשות כל מה שהוא רוצה. החתן ביקש שאגיע לחופה כדי לברך את אחת משבע הברכות. נענית בשמחה רבה. זכות גדולה עבורי.

יצאתי לדרך לנסיעה של כשעתיים. שמתי וויז וקיבלתי את האישור שלו שאני מגיע בדיוק בזמן לחופה. באמצע הנסיעה נתקענו בפקק ברוך השם, וה"ויז" מכריז עיכוב של 12 דקות. אני מתחיל להבין שאם אני לא יורד לשוליים ועוקף את כל הפקק אני לא מגיע בזמן לחופה. אבל החתן ביקש, וחתן דומה למלך התחלתי לדרוש לעצמי דרשות של חז"ל הקדושים: "שליחי מצווה אינם ניווקין".

בטיפשותי, שכנעתי את עצמי וירדתי לשוליים ועקפתי עשרות ואולי מאות מכוניות. רק ממש לקראת הפנייה בסוף חיתנה לי הפתעה מיוחדת: נייט משטרה סמויה. ברוך ה', הבנתי מיד שכאן נגמר הסיפור: אני לחופה הזאת לא מגיע בזמן! השוטרת קראה לי לעצור בצד. עצרתי. השוטרת יצאה מהניידת וביקשה רישיונות. ואני פונה אליה מתחנן: בבקשה, תרחמי עלי, אני בדרך לחתונה של תלמידי ועשיתי את כל זה כי לא רציתי לאחר לחופה. בבקשה תתחשבי בי. ברוך ה' השוטרת לא שמה עלי ואפילו לא התייחסה לבקשתי. לקחה את הרישיונות והתיישבה בניידת. דיברתי עם בורא עולם חצי דקה: תודה שאתה מחנך אותי. ואז נזכרתי בפסוק: "ואולך אתכם קוממיות" ורש"י הקדוש כותב: "בקומה זקופה" - אמרתי לעצמי, אם אתה כבר מקבל דו"ח, אז תעשה גם את זה בקומה זקופה. יצאתי מהרכב והלכתי לניידת והתחלתי לברך את השוטרת: שהשם יתברך ישמח אותך. ברוכה התיי! כל הכבוד שאת עושה את התפקיד שלך נאמנה. כן. לא אשקר ואכתוב שגם אמרתי לה שהעונש הכי גדול שלי זה שאני לא מגיע לחופה של התלמיד שלי, אז אולי קצת תקלי עלי בעונש, תורידי קצת את הקנס או את הנקודות. ברוך השם, בדיוק כמו מקודם, השוטרת לא שמה עלי ואפילו לא מתייחסת. המשכתי לברך אותה וזכיתי בקומה זקופה לקבל דו"ח של 750 ש"ח ו-6 נקודות. אמרתי לה תודה רבה. שהשם יתברך יברך אותך ונכנסתי לרכב.

אבל כאן לא נגמר הסיפור. בגלל הקנס והבלבול של הדו"ח והמשטרה שפספסה את הפנייה הייתי חייב לפנות בה והמשכתי לנסוע על פי הוראות ה"ויז" ואז יצר הרע לא מותר, ואני אומר לעצמי, שוב פעם בטיפשותי הרבה: אם כבר קיבלת דו"ח, אז יאללה, תרד לשוליים עד גוש עציון-עד בת עין-עד החתונה ואולי תגיע. ברוך השם לא הקשבתי ליצר הרע, ופתאום, אחרי כארבעים דקות של נסיעה ופקקים אני מוצא את עצמי בדיוק באותה נקודה שהתחלתי בה את הנסיעה - אני ממש לא מאמין למראה עיניי - איך יכול להיות?! בחיים לא קרה לי דבר כזה. מתברר שבגלל שפספסתי את הפנייה, לא הייתה דרך יותר קצרה, והייתי חייב לחזור לאותו מקום. זהו. זה כבר היה שיעור עצום בהתבטלות גמורה כלפי ריבונו של עולם. שיעור שכנראה שווה 750 שקל ו-6 נקודות. איך זה נקרא אצלנו חייילים אהובים? בלתי"מ לפני.

בלי חכמות

איש איש כי תשטה אשתו... איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר

אמר חז"ל: "הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין". כי מי שלא ראה סוטה בקלקולה - בוודאי יזיר עצמו מן היין, ומורים לנו חז"ל שאפילו מי שראה סוטה בקלקולה, ויודע כמה מגונה ומכוער הדבר, גם הוא יזיר עצמו מן היין.

ואל יאמר האדם בנפשו שכבר אינו צריך לכך, כי בוודאי לא ייכשל בדבר כיעור שכזה, כי בעת התגברות יצר הרע אזי "אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו", ואי אפשר ללחוס עמו בחכמה כלל, רק על ידי יגיעה רבה להזיר עצמו מן היין ולסור מכל המביא לידי קלקול. [ע"פ רבי אברהם וינברג מסלונים, בית אברהם, נשא]

מוזיקה היא סימן

בפתח ישא

על ידי הנגינה אדם ניכר אם קיבל עליו עול תורה, וסימן: בפתח ישא, ודרשו רבותינו ז"ל: "איך ישא אלא לשון שירה, שנאמר: 'שאו זמרה ותנו תף'". ומקרא זה נאמר במשא בני קהת, שהיו נושאים בכתף את הארון, דהיינו בחינת עול תורה. [ע"פ רבי נחמן מברסלב, ליקוטי מוהר"ן ח"ב, לא]

ליישב את המדבר

נשא את ראש בני גרשון

אדמו"ר הזקן מבאר שטעם מסע מחנה ישראל במדבר עם המשכן וכליו היה כדי להכניע כוח יניקת החיצונים, ששורשם "במדבר אשר לא ישב אדם שם", מקום בלתי מתוקן שאין בו גילוי ה' יתברך, הנקרא "אדם העליון".

כדי ללכת במדבר "הגדול והנורא" מבלי להתבטל בפני הקליפות המצויות בו, יש צורך בתוקף מיוחד. על כן מצווה התורה למנות את הלויים, נושאי המשכן וכליו, שכן כאשר מונים דבר מסוים פירוש הדבר הוא שמייהסים לו חשיבות



יום פתוח

יום שני, כ"ח סיוון, 11.6, בשעה 18:00

להתרשם ממסלולי הלימוד:

מסלול בימיו והפקה

- < הקרנה ייחודית של סרטי בוגרים ומפגש עם היוצרים
- < שיחה עם הרב זאביק הראל

מסלול כתיבה

- < סדנת כתיבה עם הסופר משה גוטמן (אתהלך, הפני מנחם ועוד)
- < סדנת תסריט עם המחזאי בן לוין

תעודה מטעם האוניברסיטה הפתוחה / סיוע במציאת עבודה / מוכר לקרן קמ"ח



נפתח מסלול ייחודי לאברכים, בוגרי ובני ישיבות

הירשמו עכשיו: 08-9156001 | 050-8684028

בית הספר לבימוי, הפקה ומשחק יהודי | תורת החיים | יוצרים. משנים. משפיעים.



סקופים

מים החסידות

דובי ליברמן

נשא

מיוחדת: "דבר שבמניין אינו בטל". הוראה זו אינה לשעתה בלבד, שהרי התורה נצחית היא, ואף לא לבני לוי בלבד, אלא לכל מי ש"נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להיבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבודו", כדברי הרמב"ם. כאשר אדם מוצא את עצמו בסביבה שהיא בבחינת מדבר שממה, עליו לדעת שנתון לו הכוח ללכת בשליחותו של מקום ולהפוך את המדבר לארץ נושבת. [ע"פ רבי מנחם מנדל מליובאוויטש, ליקוטי שיחות חיי"ג, תשל"ב]

דואגים גם לטמאים

וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש

שילוח טמאי ישראל חוץ למחנה הוא כדי שלא תמנע טומאתם את הטובה מכל המחנה. ואמנם סכנה היא להם, שחוץ למחנה הוא מקום הקליפות, ויוכלו להפסיד שם קדושתם ח"ו מכול וכול. ועל כן לא ציוותה תורה לשלח טמאים חוץ למחנה אלא לאחר שעמדו ישראל למניין, שעל ידי המניין נקבעה קדושת ישראל בכל אחד ואחד באופן שלא יוכל עוד להפסידה, ואזי לא יוכלו הקליפות להזיק עוד לטמאים בעת שילוחם. [ע"פ רבי יעקב ליינער מאיז'ביצא, בית יעקב, נשא]

תיקון הנפש ותיקון הגוף

והתודו את חטאתם אשר עשו

עיקר מצוות התשובה מן התורה: עזיבת החטא (ובכללה חרטה) ויודוי. כי בחטאו בורא האדם קליפות, והן מסבכות אותו ועומדות כנגדו להצר לו ולייסרו, כמו שנאמר: "וחטאתי נגדי תמיד". וכיוון שגומר בלבו לשוב בתשובה, עליו להורגן ולהעבירן מן העולם. וכל קליפה יש לה 'נפש' ו'גוף', נפש מתאוות היצר המלוכשת במעשה החטא וגוף מן המעשה עצמו, ועליו להוציא את נפשו ולהכרית את גופו. והנה להוציא נפשו הוא בכוח החרטה, שניחם על תאוותו ומוציאה מגוף הקליפה, אמנם להכרית גופו אין חרטה מועלת, שאין הרהור הלב יכול לבטל את גוף המעשה שעשה.

ובאמת אמרו חז"ל שאין התשובה שלמה עד שתהיה תשובת המשקל, שיארע לו דבר ניסיון באותו דבר שבו חטא ויעמוד כנגדו בפועל ממש, ובוהו יעקור מעשיו הראשונים. אך עם כל זאת נתן לנו ה' יתברך דרך קלה לאין ערוך: וְהִתְדוּ אֶת חַטֹּאתֵיכֶם – וידוי דברים, שכן "עקימת שפתיו הווי מעשה", הנעת השפתיים היא עצמה מעשה, ובה מכרית את גוף הקליפה עד שהיה כלא היה. וזה עניין הווידי שמתוודים בכל יום באל"ף ביי"ת, אשמנו בגדנו וכו', כדי להוציא בשפתינו ממש כל כ"ב אותיות ולמחות בהן כל גופי הקליפות הנבראים מהרהורי עבירה שאין אדם ניצול מהן בכל יום. [ע"פ רבי מנחם מנדל ("צמח צדק") מליובאוויטש,

דרך מצוותיך, לה, א]



סדרה מצולמת לנשים נקודה מהתניא נקודות משמעותיות מתוך ספר התניא.



התכנסות לרשימת תמונה שכתב הודעת וואצאפ כמס' 054-921-0151



לרגע הוסט הפרגוד

אותך, אי אפשר לפעול כלום כרגע, אי אפשר לדעת האם ומתי זה יסתיים, לפעמים קופץ, לפעמים נתקע, עד שהעדכון מגיע למאה אחוז הנשמה יוצאת, וכשהעדכון יסתיים כל החלונות שהיו פתוחים ובאמצע עבודה ייסגרו ותצטרכי לאתר אותם מחדש. אז אנחנו דוחים את העדכון ועושים "נודניק" מיום ליום ומשבוע לשבוע, ולא סומכים שיש בעדכון הזה גם משהו טוב. שאם רק לא נפריע, נגיע למקום משופר, נוכל להמשיך לשמוע בעולם הזה.

ישנו יסוד גדול באמונה, שפגשתי דרך הבנה עמוקה מאוד בלימוד בהשראת ימימה: כל מה שעולה בך - עולה לשחרור. הדברים לא עולים סתם, הפרגוד לא מוסט סתם, הפחד לא מתנפל עליך סתם. לא יתנו לך יותר ממה שהכתפיים שלך יכולות לשאת. הדברים עולים כדי שתביני מהם הנהגה בעבודתך הפנימית, כדברי הבעש"ט, תתקני מה שצריך לתקן, תפרידי ממך את כל מה שמחליש ולא תתרשמי ממנו כל כך, ותפני להמשיך את הטוב. זה עולה רק בשביל להשתחרר, לא בשביל להוציא לך לשון, להושיט לך ערימת טישו כי את בוכה גלונים ולצחוק לאידך.

ימימה מנחה אותנו להישאר מחוברות לעצמנו ולתת למה שצריך שחרור להשתחרר, ולדעת שאם עולה בנו כעס או בכי, הם חלק עמוק מהשחרור, אז לא להיבהל. אז יש דמעות, היא אומרת, אבל את לא נשארת עצובה, כי הן באות בזמן הנכון, ואם את שומרת על עצמך ונושאת בתוכך הבנה עמוקה של הטוב שבו, והבנה עמוקה עוד יותר שאת מושגת והולכת למקום טוב, הדמעות לא נמשכות מעבר למה שצריך. גם כשמתחררים החלקים הכי כאובים, שורשיים ומבוהלים בתוכך, את לא מתנגדת, לא מפחדת שהשם לא איתך ברגע הזה אלא מבינה שהוא סופר-סופר-סופר איתך, ואז את מגיעה למקום נפלא, כך כדבריה ממש, שמאפשר תיקון קל וכלי מאבק. "מזהה דמעות שיצאו, התחילו והסתיימו, חוזרת לעצמך וממשיכה להיות טובה ואמיתית". זאת המטרה בעדכון הזה, והוא טוב ואמיתי.



חסדים גדולים יבואו

ריבוננו של עולם, אמרתי לו באחד הלילות של אותה תקופה מטלטלת, אתה בטח מכיר טוב יותר ממני את המשל השחוק שאם ישימו את הצרוורות של כולם ביחד באמצע, כל אחד ירוץ ויבחר לו מחדש רק את הפעקלע שלו. ואני מודיעה לך ריבוננו של עולם חד משמעית, שלא הייתי בוחרת שום צרור אחר. אבל ברגע הזה קצת התעייפתי מהדרך, תן לי רק לכמה דקות להניח את הפעקלע שלי על הארץ, למתוח את השרירים, לשתות מים, לשבת קצת ליד הנחל, לשטוף את הפנים. אחר כך אני ארים אותו שוב ואסחב בעזרת השם עד למאה ועשרים, כי הרי אי אפשר באמת לעצור. אבל עכשיו דקה מנוחה, המערכת מעדכנת גרסה, אם אני ארוץ קדימה משהו עלול להידפק. אני לא מפריעה לפחד שעולה - לעלות לשחרור.

וחסדים גדולים יבואו. טוב השם לכל. ימימה מרגיעה: את עוד תגיעי, בעזרת השם, את בוכה? תבכי. יחד עם זה את מבינה. באת ללמוד כדי לצאת מנקודת הצער והפחד שיש לך. זכית שהיא עולה לשחרור. עכשיו תצאי לשבת שם, ליד הנחל, "נחל דמעות או נחל הבנות" היא אומרת, ולפעמים הן שלובות זו בזו, ההבנות הכי עמוקות נחצבות בדמע. תלמדי, תהיי שמחה, את מה שקורה ולא מובן - תקבלי. אם תתבגרי ותסתכלי אחרת תדעי לקבל, ואז תנוחי. המערכת מעדכנת גרסה ואת תגיעי למקום הרבה יותר טוב. "תגידי בעזרת השם", היא מורה לתלמידה בסוף המילים המנחמות הללו, שמתנגנות כמו שיר ממעמקי הנשמה. בעזרת השם.

המחשב הקורם שלי היה אהוב עלי במיוחד. בצבע לבן, נקי ובוהק, עם מקלדת נוחה, את כל המילים הכי יפות שלי כתבתי עליו. ויום אחד, כדרכם של מחשבים הוא ביקש לעדכן את עצמו. לא היתה לי סבלנות, בדיוק הייתי באמצע משהו, אז לחצתי על אחד הכפתורים כדי להאיץ את העדכון. כמובן שבזכות הלחיצה שלי העדכון התעכב, ובסופו - הפתעה.

מאותו רגע ועד לסוף ימי של המחשב אצלי, השמע שלו לא עבד. לא שמעו כלום, ולא משנה כמה ניסינו לפתור את התקלה. בדרך הקשה למדתי: כשהמחשב מעדכן גרסה, אסור להפריע לו.

העלות היראה לשורשה

אומר הבעל שם טוב הקדוש, שכל דבר ודבר שהאדם פוגש, רואה ושומע, הוא הוראת הנהגה בעבודת השם. מהכול אפשר להשכיל ולהבין משהו כדי להתוות דרך לעבודה שבלב. גם ממחשב לבן שהלך לו השמע עקב חוסר סבלנות.

התעמקתי בדוגמה הזו בתקופה האחרונה, שהיתה עבורי מטלטלת. זכיתי שריבוננו של עולם יסיט לרגע את הפרגוד ויפגיש אותי עם פחד עמוק עמוק שטמון בתוכי, מעצם היותי אנושית ולא זו שבוראת ומחליטה על העולם הזה. פחד מעצם היותי לא יודעת מה יהיה. בכל אחד ואחת מאיתנו טמון הפחד הקיומי, תמיד היה ויהיה טמון, ואצל כל אחד ואחת הוא מתבטא באופן שונה במציאות.

ועם זאת, ריבוננו של עולם גם הכיין לי רפואה למכה. מעט לפני שפגשתי את הפחד, עמדתי לפנות בוקר של ז' באדר בציון הקדוש באומן, פתחתי באקראי את ליקוטי תפילות ופגשתי שם את אותו פחד ממש, יחד עם תיקונו. תשפיע עלי פחדך ויראתך הקדושה, כך אומרת התפילה (קכ"ה), ותציל אותי מהיראות הנפולות, החיצוניות. שלא אירא ולא אפחד משום דבר בעולם, לא מחיה רעה וליסטים, לא מפריצים ורשעים, ולא משום דבר שדרך בני אדם לפחד ממנו כמו למשל מה יהיה איתי, רק אזכה להתבונן באמת לאמיתה - שאין בהם באמת כוח להפחיד, אלא רק בגלל שנפלה ונתלכשה בהם היראה מלמעלה. אין להם כוח משל עצמם כלל, זה רק אתה, א"ל מסתתר מאחורי כל פחד ויראה. ואזכה להעלות היראה לשורשה, להתירא ולפחד רק ממך ומפניך. כלומר, שלא יהיה עוד צורך לפחד מדברים חיצוניים בעולם הזה, אלא להבין את השורש - כשאני חוששת מה יהיה איתי, אני בעצם אומרת: ריבוננו של עולם, העסק שלי הוא רק מולך, לא מול שום אדם, מקרה, אירוע, תנועה. ורק מולך אני מפחדת ורק מולך אני מעלה את השאלות המהותיות שלי. ומשלימה זאת ימימה באומרה שיש לכל אדם גרעין שורשי של פחד קיומי, שלא מסלקים אותו לבד ולא בחקירה ומודעות ועבודה פנימית, אלא אך ורק בפנייה אל השם. זהו תיקון רוחני שמתחיל בלב ורק אחר כך מגיע למחשבה. תבכי להשם את כל לבך המבוהל, הירא. ספרי לו בדיוק ולפירטי פרטים את הפחד, החולשה, חוסר האונים שלך. אל תנסי להבין, רק דעי מול מי העסק שלך. זה רק השם. וכשהיראה הנפולה תעלה לשורשה, לשורש הדברים כולם, הלב יתיישר ואז גם המחשבה תתיישר. תזכי גם להבין.

הדמעות הנכונות

מפגש כזה, עם פחד עמוק, הוא סוג של עדכון גרסה לנפש. ולעדכן גרסה בנפש זה כמו להיקלע לסערה חזקה במיוחד, אין הסתכלות בהירה. העדכון מעורר המון התנגדות כי נראה שהוא רק מעכב

נפש, מי את?

הגיע הזמן לתת לנפש לדבר!

יום שלישי
כ"ט סיוון
12 ביוני
בשעה 17:00

לפנות אליה ישירות ולאפשר לה להופיע בשפה שלה, שפת הדמיון

אתם מוזמנים לערב חוויתי בו תקבלו כלים משיטת דמיון נובע, כיצד לחשוף את כוחות הנפש השונים שבתוכנו ולתת לפנימיות העמוקה שלנו ביטוי פשוט ואותנטי

- 1 סדנת כוח גילוי הנפש באמצעות הדמיון (עמית קדם).
- 2 סדנאות לבחירה: 4 יסודות, הילד הפנימי, ימין ושמאל (מנחי המכון).
- 3 הרצאה: תורת הנפש וכח המדמה בראי ה"דמיון נובע" (עמית קדם).

לפרטים: 054-5774431

קורס מודעות ויסודות ייפתח במהלך חודש תמוז.

המפגש יתקיים במרכז חיב"ה רחוב הרצוג 75 ירושלים
מספר המקומות מוגבל, מהרז להרשם!
לפרטים והרשמה סרקו את הבר קוד או חפשו בגוגל "דמיון נובע"
ישיבה וסדנאות נפרדות לגברים ולנשים
הטבה לנרשמים במקום לקורס השנתי



דמיון נובע

בואו לגלות איך הדמיון יכול לרפא ולתווך בין גוף לנפש

- קורס ללימוד שיטת התבוננות וטיפול ייחודית באמצעות עולם הדמיון
- הקורס מיועד למטפלים, אנשי חינוך וכל מי שמעוניין לרכוש שפה חדשה ופורצת דרך לגילוי הנפש ואוצרותיה הטבעיים

חדש

השנה הקורס מקיף ומעמיק יותר - ההרשמה נפתחה

לפרטים: 050-5910120 • Office.novea@gmail.com • dimyonovea.com
או חפשו "דמיון נובע" בגוגל ובפייסבוק



הדפסים על קנבס איכותי בכל גודל (סידרה מוגבלת) במשלוח לביתכם

לבחירה מהגלריה באתר:

www.oritmartin.com

לפרטים נוספים ולרכישה: 058-7676321

להאיר את הבית עם אמנות לנשמה של האמנית

אורית מרטין



הסוד

מחשבות לקראת זוגיות | נחמה ביטקובר

"תראה, היא בחורה מאוד חברותית, אוהבת חיים, שמחה... אם זה נראה לי מתאים? הייתי מכיר אותה לכן שלי, אם הוא היה בגילך... מזלך שהוא עוד בכיתה ג'..."

פארק עירוני. דייט ראשון. וסוד.
בית קפה. דייט שני. וסוד.

בבית. טלפון. וסוד.
גינה קטנה. דייט שלישי. כבר לא סוד.

"לנהל את המחלה" אומרים הרופאים, ו"בסך הכל את במצב יציב", וגם "עם כל הפיתוחים הטכנולוגיים, אנחנו צופים שתוכלי לחיות עוד שנים רבות" בע"ה.

קוראים לי שלומית. ויש לי סוד.

הסוד שלי הוא חלק ממני. לטוב ולמוטב. למדנו לחיות יחד. לקבל זו את זה, וזו מזה, למרות הקושי. אבל עכשיו זה לא מספיק.

"אני לא מבין! למה לא סיפרת לי מראש? למה אף אחד לא אמר לי בבירורים?"

שלומית יושבה בשקט.

"אתה באמת לא מבין? היית מסכים להיפגש איתי אם היית יודע?" היא לחשה, כאילו לעצמה.

אלעד ישב בגינה ובהה בחמציצים שהציצו מאחורי הנדנדות בלי רשות. כמו אלה שאהבו לאכול כשהיו ביסודי.

איך הוא אמור להגיב עכשיו?

הוא ניסה להריץ במוחו במהירות את 15 הדקות האחרונות, אבל המוח שלו סרב לשתף איתו פעולה.

מה שבכל זאת יצא החוצה, לא היה אלגנטי במיוחד.

הלכנו יחד לגן, ולביה"ס היסודי. החסרנו לפעמים שיעורים יחד, רק כדי ללמוד שיעורים אחרים, כואבים יותר.

הסוד בא איתי גם לאולפנה, אבל שם היה יותר קשה לשים לב, כי המון בנות הבריוז כל הזמן מסיבות שונות. הסוד שלי נתן לי רצינות ועומק, ובגרות מוקדמת, גם כשלא רציתי.

הוא היה איתי גם בשירות הלאומי, ונתן לי לב רגיש לסבלם של הסובבים אותי, יותר מהמידה הרגילה.

המתח הזה.

היא כמעט מתפתה כל פעם שלא לספר. לתת לאשליה המתוקה להימשך עוד קצת זמן. אבל היא לא יכולה. היא מוצאת את עצמה כל פעם בדייט השלישי אומרת "יש משהו שאני צריכה לספר לך..." בדיוק כמו שהדריך אותה הרב. ואז, נשארות לה רק תפילות.

"שלומית?! היא מהממת! בחורה ממש משכמה ומעלה! אין! אין דברים כאלה! ואני אומרת לך מניסיון..."

"אני מצטער. אני חייב לחשוב על זה. זה פשוט... ממש הפתיע אותי... כאילו, לא רואים עלייך שאת חולה..."

"אני מבינה".

"אהה".

"לא. לא התכוונתי רק להיות מנומסת. אני באמת מבינה. זה לא פשוט. לאף אחד מאיתנו. בחר בתבונה".

"תודה".

"על לא דבר".

קרה לך פעם?

חשבת שהכרת מישהו, באמת. והיה נראה שזה הולך לכיוון טוב ופתאום - צץ לו "סוד"?

יש כאן התמודדות.

התמודדות שהיא באמת לא פשוטה, לשני הצדדים.

קודם כל, חשוב מאוד לקבל אינפורמציה מקצועית ומדויקת.

כדאי ללמוד את הנושא לבד, להכין שאלות ממוקדות, ואז לפגוש את הרופא האישי ולהבין -

מהי ההשלכה על התפקוד, על תוחלת החיים ואיפה ה"סוד" פוגש את החיים הזוגיים.

לפעמים כדאי לשמוע גם כמה דעות.

לגיטימי להרגיש שזה גדול עלי ומפחיד אותי להתמודד עם זה, שבמהלך החיים בוודאי יבואו עוד ניסיונות וקשיים ואני רוצה להתחיל את החיים באופן הכי "חלק" שאפשר. אין אידיאל להיות בקשר שלא מתאים לי. שכבר עכשיו מכביד עליי וקשה לי איתו.

ולגיטימי גם לבחור להגיד כן להתמודדות הזו. כי האדם הוא הרבה מעבר למחלה שלו, כי אני מרגישה שזה נכון לי, שיש לי את הכוחות, את הכלים ואת המידות הטובות להכיל את ה"סוד", לא מתוך מקום של "מסכנות" ורחמים, אלא מתוך מקום של הכרת הטוב על האדם המיוחד, העמוק והרגיש שזכיתי בו.

מתוך הבנה בוגרת שהעולם לא מושלם, משום בחינה, וזה "חוסר שלמות" שנכון לי לקבל אותו.

יש כאן בחירה אמיתית, ואין כאן החלטה נכונה או לא נכונה, אלא בירור עמוק מהו הדבר הנכון עבורי, בנקודת הזמן הזו.

תלמוד תורה חדש בחריש!

"אֲשֶׁרֵי מִי שְׁגָדַל בַּתּוֹרָה, וְעָמְלוּ בַּתּוֹרָה"

הנכם מוזמנים לערב היכרות לכיתות א' וב' בתלמוד תורה בחריש, שייפתח בע"ה בשנה"ל תשע"ט, ומגמתו לחנך את ילדינו בדרכה של תורה באווירה ציונית.

בתוכנית:

- פתיחה עם הרב יחזקאל כהן - המלווה החינוכי של התלמוד תורה ומנהל התלמוד תורה בלוד,
- הרב אלישע קראוטהמר מנהל הת"ת - הצגת האופי החינוכי של הת"ת

הערב יתקיים ביום רביעי, ל' סיון (13.6.18) בשעה 20:15 ברחוב תמר 26, דירה 2 חריש.

לפרטים והרשמה: 053-6244207 הרב אלישע



המכינה לתואר

ד' תמוז 17.6.18 - הלימודים מתחילים

הזדמנות אחרונה

תלמד. תתפרנס בכבוד



מלגות
שכר לימוד



אווירה
תורנית



סיוע
השמה בעבודה



קמפוס
לגברים בלבד



קמפוס לב (גברים) רח' הוועד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים
מרכז ללימודים גבוהים תורני לטכנולוגיה ומדעים ירושלים

www.jct.ac.il *3239

פרטנר



סיפורי חסידים | זמן וזרמן

לניסיון. למרבה הפלא והשמחה עבודתנו נשאה חן בעיני כל בני ביתו, והמלאכה הגדולה הופקדה בידינו.

"ימים ולילות עבדנו בשקדנות וביצענו את העבודה לשביעות רצונם המלאה של הפריץ ומשפחתו. הוא שילם לנו בעין יפה והיה אסיר-תודה לפונדקאי שהביאנו אליו.

"כשכבר עמדנו לעזוב את ביתו, נודע לנו בדרך כלשהי על משפחה יהודית שהושלכה לבור על-ידי אותו בעל אחוזה. הייתה זו משפחה של פונדקאי מעיירה סמוכה, שפיגרה בתשלומי החכירה ועקב כך נכלאה עד לסילוק החוב. שאלנו מהו סכום החוב, והשיבו לנו כי מדובר בשלוש-מאות רובל.

"הואיל וכל אחד מאיתנו הרוויח בערך כסכום הזה, פניתי אל חברי החייט ושאלתי אם יסכים להשתתף עמי במצווה גדולה זו של פדיון-שבויים. החבר סירב והסביר כי יש לו בבית אישה וילדים הרעבים לחם.

'אם כך', הגבתי, 'אעשה זאת לבדי'. הוצאתי את כל הכסף שהרווחתי בנדודי ומסרתיו לפריץ.

"הפריץ ואשתו עמדו משתאים לנוכח המעשה שעשיתי ומרוב התפעלות אף החזיר הפריץ את הפונדק ליהודי המסכן ושחררו מתשלום דמי-חכירה למשך שנה שלמה.

"חזרנו לוילנה ומאז נפרדו דרכנו. חברי עשה חיל בכסף שהביא עמו ואילו אני חזרתי לתיקון בגדים ישנים ומצבי הלך והידרדר עד כי הגעתי ליפת לחם' והתחלתי לפשוט יד."

הבעש"ט הקשיב כל אותה עת לסיפורו של החייט הקבצן ועל פניו ניכרה קורת-רוח רבה מאוד. הקבצן עשה אתנחתא קלה. הוא כחח בגרונו וחיך בשמץ של מבוכה. "איני יודע מה סיבת הדבר, אך לאחרונה החלו לפתע אנשים שונים לבוא אליי ולבקש את ברכתך... בתמימות מאמינים הם כי ברכת חייט עני ועלוב כמותי יכולה להועיל להם. מכיוון שנוקתי לעזרתם, בירכתי אותם. כעת רבי", עמד החייט להשלים את דבריו ודמעות הציפו באחת את עיניו, "אם עשיתי בכך מעשה לא-טוב אנא התפלל בעבורי והוֹרָה לי דרך-תשובה..."

הבעש"ט הרגיעו ואמר לו, כי בזכות מסירות-נפשו הבלתי רגילה למען יהודי אחר שכלל לא הכיר, זכה למתנת שמים נפלאה - שכל ברוכותיו יתקיימו.

שוב לא חזר החייט לעירו, אלא נשאר בצילו של הבעש"ט אשר קירבו וחיבבו ולימדו תורה, עד כי ברבות הזמן התעלה החייט למדרגת תלמיד של יוצר החסידות ומחוללה.

יברכך^ו - בממון, "וישמרך" - מן המזיקין (ספרי). על הפסוק "עושר שמור לבעליו לרעתו" נאמר בזוהר הקדוש, כי יש מזיקים השולטים באדם ואינם מניחים לו לשלוט בממונו. זהו אפוא הפירוש ב"וישמרך" - מן המזיקין, כדי שתוכל לשלוט בממונך.

(רבי דב מיזליש)

מעטים נישא שמו של הקבצן שברכותיו מתגשמות - כפי כול.

השמועה על כך הגיעה גם לאוזניהם של תלמידי הבעש"ט שהיו בוילנה והם סיפרו על כך לרבם. "אשמח מאוד לפגוש ולהכיר מקרוב קבצן זה", אמר הבעש"ט לתלמידיו וביקשם בכל לשון לשכנע את הקבצן המברך להגיע אליו.

הקבצן נעתר מיידית לבקשת החסידים והצטרף אליהם לנסיעה. בהגיעו למזיבז' קיבלו הבעש"ט בחמימות רבה וביקש ממנו לספר את קורות חייו.

"בעברי התפרנסתי מעבודות חייטות", פתח האיש ואמר. "רוב לקוחותי היו עניים ועיקר מלאכתי הייתה תיקון בגדים ישנים. כסף רב לא הרווחתי מעבודה זו. יום אחד החלטתי לחבור לחייט נוסף, עני כמוני, ויחדיו יצאנו לסיבוב בעיירות ובכפרים, לנסות את מזלנו.

"פעם אחת הגענו לפונדק יהודי ומצאנו את בעליו עצוב ומדוכא. הוא סיפר לנו כי בעל האחוזה עומד להשיא את בתו והטיל עליו את המשימה להשיג בעבורו חייטים מומחים שיתפרו את כל בגדי החתונה. הבעיה הייתה שכל אותם חייטים שהציג בעל הפונדק לפני בעל האחוזה, לא מצאו חן בעיניו. כתוצאה מכך התרגו בעל האחוזה מאוד ואיים עליו בכיטול חוזה החכירה ואף בגירושו מהעיירה.

"כששמענו את דבריו סיפרנו לו כי אנו חייטים והצענו עצמנו למילוי המשימה. לשמע דברינו פרץ האיש בצחוק מתגלגל. הוא אמר שהבגדים לחתונת בתו של בעל האחוזה צריכים להיות תפורים באיכות גבוהה ביותר, על-ידי מומחים בעלי שם. בהמשך הצלחנו לשכנעו כי במצב שנוצר אין לו עוד מה להפסיד.

"הוצגנו לפני בעל האחוזה ותפרנו בגד אחד

ותו היום היה זלמן, סוחר הפשתן מוילנה, מתוח מאוד. הוא עמד לנסוע אל אחד מבעלי האחוזה הגדולים במדינה כדי לחתום עמו על עסקת ענק במסגרתה ירכוש מידינו את כל יכול הפשתן השנתי שלו. בעל האחוזה, גוי פולני, היה אדם קשה במיוחד הנתון למצבי-רוח משתנים, ואוי לו למי שנקלע למחיצתו כאשר מצב רוחו לא היה שפיר.

לחץ ומהורהר התהלך זלמן ברחובה של עיר, מאמץ את מוחו בעניין העסקה, טוהה את חוטי המשא ומתן שינהל עם בעל אחוזה. לפתע פנה אליו מקבץ-נדבות בבקשת תרומה. ברגע הראשון רצה לפטור אותו במטבע ולהמשיך בענייניו, אך דחף פנימי עלום גרם לו להיעצר ולפתוח עם האיש בשיחה.

"מה תעשה בכסף שאתן לך?", שאל אותו בחיבה. "אקנה בזה לחם לאכול", ענה הקבצן.

"ומה תיתן לי תמורת נדבתי?", הקשה זלמן. "ברכה", השיב העני בפשטות.

הסוחר נתן לקבצן תרומה נאה והלה בירכו בהצלחה בכל אשר יפנה.

כל העניין שעשע את זלמן אשר רגע לאחר מכן שכח מהקבצן ומברכותיו וחזר להרהר בעסקה המתוכננת.

כשהגיע לביתו של בעל האחוזה, הופתע זלמן מהתייחסותו הלבבית כלפיו. בניגוד גמור לפגישותיהם הקודמות, הפעם קיבל את פניו בחמימות ובתוך זמן קצר סיימו את העסקה, כאשר בעל האחוזה מעניק לו תנאים משופרים במיוחד.

בדרך הביתה ניסה הסוחר להבין מה הסתתר מאחורי השינוי המפתיע הזה, ולשווא. לפתע הבזיקה במוחו המחשבה כי אולי ברכת הקבצן האלמוני היא שגרמה למפנה הבלתי צפוי.

בפעם הבאה בה שעמד לצאת למסע עסקים, תר זלמן אחר העני הזה, העניק לו נדבה הגונה וביקש את ברכתו.

הקבצן נראה מופתע מעט מתשומת הלב שהרעיף עליו הסוחר המכובד, ובירך אותו בשמחה. גם בפעם הזאת הצלחה האירה את פניה לזלמן.

מאז הפך הסוחר את הדבר לשיטה - בכל עת שעמד לפני עסקה כלשהי או אפילו צעד משמעותי בענייניו האישיים, נהג לאתר את הקבצן הנזכר, להעניק לו תרומה נדיבה ולקבל את ברכתו והצלחה.

לא חלפו ימים רבים והסוחר המצלח נעשה עשיר מופלג.

יום אחד, במהלך מסיבת רעים, חשף הסוחר באוזני חבריו את סיבת הצלחתו. בתוך ימים



ספרי איכות לכל המשפחה להשיג בחנויות הספרים המובחרות הפצה ראשית: 03-9600770

זלמן רודרמן להתרגש, להחכים, ליהנות.

– הרבה" (הלכות תשובה י, 1). על בסיס דבריו ניתן לומר שגם אהבת הזולת תלויה בשאלה כמה 'יודעים' אותו.

הסיבה הבסיסית לחשיבותה של ההבנה ההדדית, היא משום שבלעדיה מגיעים בני אדם בקלות רבה לחיכוכים ומריבות. אך מעבר לכך, ההבנה וההקשבה לזולת נצרכת מאוד בשביל להתחבר אליו מבחינה רגשית. ככל שחברים מבינים טוב יותר אחד את השני, כן מתעצמת נקודת החיבור והאהבה ביניהם.

בשביל להגיע להבנה אמיתית של הזולת, אי אפשר להישאר ב'מקום' שלי, בנקודת ההשקפה שלי. יש לנסות להתבונן על העולם מזווית הראיה המיוחדת של האחר. לכל אדם יש את העניין המיוחד שלו, את הדברים החשובים לו ואת דרך ההסתכלות שלו על העולם. מה שנדרש ממנו הוא הבנה שגם לחברו יש את העניין והדרך המיוחדים לו. לעתים יש לצאת מההסתכלות הפרטית ולהיפתח אל העולם של החבר, לנסות להבין אותו ולהתבונן מתוך זווית הראיה שלו.

אין אנו נדרשים לבטל ולמחוק את עצמיותנו. הבנת השקפתו של הזולת אינה גורעת מחשיבות השקפתי, אישיותי ועולמי. החידוש שבהקשבה הוא שמלבד ההבנה שגם דרך אחרת משלי היא לגיטימית, הרי שיתרה מכך, המפגש בין שתי הדרכים מביא אותן לתרום זו לזו ולהפירות זו את זו.

הבעל שם טוב אומר



הרב שמואל טל | ראש ישיבת תורת החיים

הבנה והקשבה בחברות בין בני אדם ובחברות עם ה'

הקשה מורי (הבעש"ט), מה שאמרו חז"ל (אבות פ"ז מ"ב): בכל יום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבוניה של תורה. ממה נפשך, אם אי אפשר שישמע שום אדם הכרוז הזה – אם כן למה יוצא בת קול כלל? ואם אפשר שישמע, אם כאן מאי טעמא לא נשמע? שאם יאמר אדם שישמע, ידונו אותו כנביא השקר. וביאר, כי למעלה אין אומר ואין דברים, רק עולם המחשבה, אם כן מה שמגיע לאדם הרהורי התשובה הוא מן הכרוז וכו', ודברי פי חכם חזן.

הרי כי אם יטה אוזן לשמוע קול הקריאה והכרוז, אפשר לכל אדם שישמע, והיינו במחשבה. אמנם אם הוא בר דעת להבין שזהו המחשבה הוא קול הכרוז, והבת קול ממנו יתברך בעצמו על ידי התפשטותו בעולמות עד שמגיע למחשבת אדם זה, ויטה אוזן לשמוע כלמורדים לשמוע ולעשות – אזי יוסף ה' דבר עמו איך יתנהג בדרכי ה'.

תולדות יעקב יוסף, ויקרא ד"ה עוד

הבעל שם טוב הקדוש מלמד שה' יתברך שולח לנו מסרים רבים, 'כרוזים', וכדי לקלוט אותם צריך להקשיב. הקדוש ברוך הוא מדבר אלינו ומגלה את רצונו בשתי דרכים שבהן עוברים אלינו ה'כרוזים': דרך התורה ודרך המציאות, ומתוך התבוננות בתורה ובמציאות יכולים אנו לגלות מה הקדוש ברוך הוא דורש מעמנו. ככל שיהודי לומד יותר תורה, כן מבין הוא יותר ויותר את רצון ה' המתגלה דרך התורה. אכן, אין זה דיבור נבואי ברור וחד כדרך ה' אל נביאיו, אך בכל אופן זהו דיבור של ה', ישיר ומיוחד אלינו, אל הנשמה האלוקית שלנו שמסוגלת לשמוע את קולו. כדי לשמוע ולקלוט את הקול הזה, עלינו להשתדל ללמוד תורה מתוך הקשבה עדינה ומכוננת. להיות מודעים לקיומו של הקול הזה, ולנסות להקשיב לו. ככל שנאזין טוב יותר – על ידי ריבוי קדושה וטהרה – כן נזכה להדרכה צלולה וברורה יותר.

כמו כן, צריכים אנו להתבונן על הנעשה בעולם מתוך אותו רצון להקשיב לדבר ה' אלינו ולהבין את רצונו. למשל, לראות את המצב הרוחני הקשה בארץ ישראל ואת צער השכינה שמשתקף מתוך כך. מתוך התבוננות מעמיקה וניתוח מעמיק של המציאות, ננסה להבין מה ה' רוצה מאתנו, מה הוא תפקידנו בשעה זו. כך גם בעקבות כל אירוע חריג, לטובה או לרעה ח"ו, עלינו לערוך חשבון נפש כללי, ולנסות להבין מתוך העמקה במה שאירע, מה הקדוש ברוך הוא מנסה לומר לנו, לאן הוא מכוון אותנו.

מעבר לחשיבות ההקשבה כדי לדעת בפועל לקיים את רצון ה', ההקשבה חשובה גם לשם ההתחברות הרגשית שלנו אל ה' באהבה. ניתן ללמוד זאת מהמקום המרכזי שיש להקשבה ביחסי חברות שבין אדם לחברו, יחסים שה' נתן לנו כדוגמה ובסיס לבניית הקשר אליו. בחברות בין אנשים, כדי לפתח אהבה אמיתית, צריך להבין ולהרגיש את השני, להטות אליו אוזן קשובה, ולנסות – עד כמה שאפשר – להיות במקום הנפשי שלו, שממנו הוא רואה את המציאות. וכמו שכותב הרמב"ם: 'ועל פי הדעה – על פי האהבה (יהיה גודל האהבה): אם מעט – מעט, ואם הרבה



משפחות וזוגות צעירים חוזרים לתל אביב!

בואו לגור במרכז העניינים בלב קהילה דתית צעירה ואיכותית בתל אביב

במרחק נגיעה מהרכבת, הים, האוניברסיטאות וכל המרכז צומחת קהילה ואתם מוזמנים להצטרף

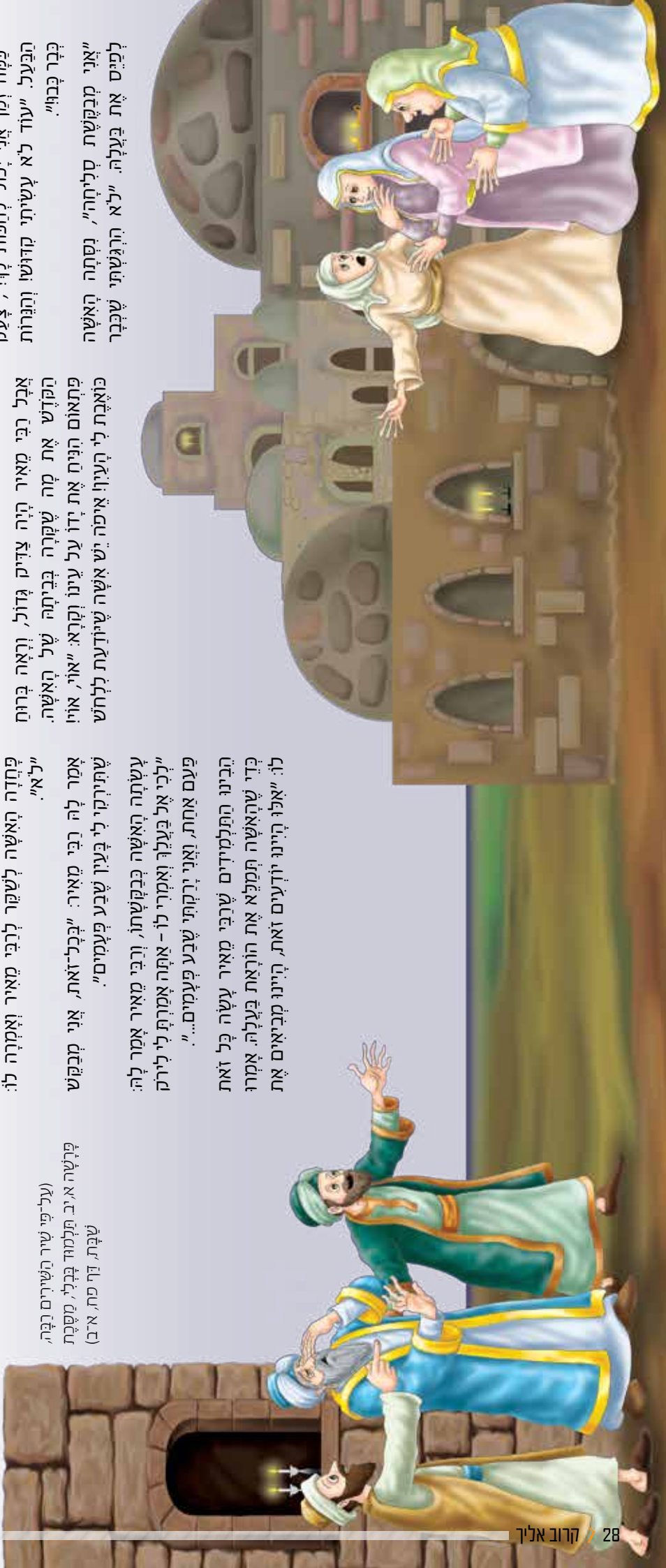
• מגוון אפשרויות למגורים • אפשרות למלגות דיור ולימודים



לפרטים חייגו עכשיו: 054-5700783 עמיחי • 054-5626064 רחלי.

חוסם התפילות





(על-פי שיר השירים כ"ה, פלשה א"ב, תלמוד בבלי, מסכת שבת, דף פ"א א"ב)

קוטר עב כבודו, ובלבד שיהיה שלום בבית!

שלום בין איש לאשתו, מל וחמור שמאיר

אם אלקים קוטר על כבודו כדי לעשות

שפדם רשום שמו של אלקים, אל המים:

שלום בין איש לאשתו מוחקים פסוקים,

אמר רבי מאיר: "בתורה נאמר שכדי לעשות

שלום בין איש לאשתו מוחקים פסוקים,

ונתנים לו מלכותו!"

לחש מיחד ולידק בעין כדי שתרכא? תלמידי

היקרים, לכו חפשו בעיר אשה פזאת!"

שירדעת לרפא את העין על-ידי לחש ויריקה.

שמעו זאת שכונתיה של אותה אשה ואמרו

לה: "לכי עכשו אל רבי מאיר ואמרי לו שאת

יודעת לרפא את העין, וכך תוכלי לקיים את

הוראת בעלך!"

עשתה האשה כעצת שכונותיה. שאל אותה

רבי מאיר: "את יודעת לרפא את העין?"

פחדה האשה לשפר לרבי מאיר ואמרה לו:

"ל"א".

אמר לה רבי מאיר: "בכל-זאת, אני מבקש

שתיקי לי בעין שבע פעמים!"

עשתה האשה כבקשתו, ורבי מאיר אמר לה:

"לכי אל בעלך ואמרי לו - אתה אמרת לי לירק

פעם אחת, ואני ירקתי שבע פעמים..."

הבינו התלמידים שרבי מאיר עשה כל זאת

כדי שהאשה תמלא את הוראת בעלה. אמרו

לו: "אלו היינו יודעים זאת, היינו מביאים את

הבינו התלמידים שרבי מאיר עשה כל זאת

כדי שהאשה תמלא את הוראת בעלה. אמרו

לו: "אלו היינו יודעים זאת, היינו מביאים את

הבינו התלמידים שרבי מאיר עשה כל זאת

כדי שהאשה תמלא את הוראת בעלה. אמרו

לו: "אלו היינו יודעים זאת, היינו מביאים את

הבינו התלמידים שרבי מאיר עשה כל זאת

כדי שהאשה תמלא את הוראת בעלה. אמרו

לו: "אלו היינו יודעים זאת, היינו מביאים את

הבינו התלמידים שרבי מאיר עשה כל זאת

כדי שהאשה תמלא את הוראת בעלה. אמרו

לו: "אלו היינו יודעים זאת, היינו מביאים את

הבינו התלמידים שרבי מאיר עשה כל זאת

כדי שהאשה תמלא את הוראת בעלה. אמרו

לו: "אלו היינו יודעים זאת, היינו מביאים את

הבינו התלמידים שרבי מאיר עשה כל זאת

כדי שהאשה תמלא את הוראת בעלה. אמרו

לו: "אלו היינו יודעים זאת, היינו מביאים את

הבינו התלמידים שרבי מאיר עשה כל זאת

כדי שהאשה תמלא את הוראת בעלה. אמרו

לו: "אלו היינו יודעים זאת, היינו מביאים את

הבינו התלמידים שרבי מאיר עשה כל זאת

כדי שהאשה תמלא את הוראת בעלה. אמרו

לו: "אלו היינו יודעים זאת, היינו מביאים את

הנאמר בשבת

מאת פרשת

התורה שלנו

מאחר כ"ה...".

אכל הפעל לא נרצע. להפך, פעמו גבר והלך:

"רבי מאיר חשוב לך יותר מפעלך? אני צריך

לשבת פה בחשך, רעב, ואת יושבת ושומעת

ד"רשותו!"

בצעמו הגדול קם וצעק: "את הולכת עכשו

ויוצאת בפניו של רבי מאיר... בלי שתעשי זאת,

אל תחזרי הפיטה! הבנתו!"

האשה יצאה החוצה ופרצה בכי. מה תעשה

עכשו?

אכל רבי מאיר היה צדיק גדול, וראה ברוח

הקודש את מה שקרה בביתה של האשה.

פתאום הניח את ידו על עינו וקרא: "אוי, אוי

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

כואבת לי העין! איפה יש אשה שידעת ללחש

רבי מאיר, תמידו של רבי עקיבא,

ומגדולי חכמי המשנה, חי בטבריה, לפני

כאלפים שנה. בכל יום ששי, עם כניסת

השבת, היה דורש בבית הכנסת, וקהל

רב, גברים ונשים, היה בא לשמע את

ד"רשותו.

פעם אחת התארכה דרשתו של רבי

מאיר. אשה אחת, שהייתה נוהגת בכל

שבוע לשמע את דרשתו, חזרה לביתה

ומצאה את בעלה פועם מאוד.

"כמה זמן אני יכול לחכות לך", צעק

הבעל. "עוד לא עשיתי קדושו והפרות

כבר כבוי".

"אני מבקשת סליחה", נסתה האשה

לפיס את בעלה. "לא הרגשתי שפך



רשות השירות
הלאומי-אזרחי
سلطة الخدمة الوطنية-مدنية
Authority for National-Civic Service



לפנו

שבוע ההצדעה למתנדבי השירות הלאומי-אזרחי

י"ג - י"ז סיוון ה'תשע"ח (27-31.5.2018)

**טקס מצטייני
השירות הלאומי-
אזרחי במשכן
נשיא המדינה,
הינו חלק מאירועי
שבוע ההצדעה
למתנדבי השירות
הלאומי-אזרחי
ביניהם <<**

- יום א', י"ג סיוון ה'תשע"ח (27.5.18) | אכסניית בית וגן, ירושלים
< אירוע למגזר החרדי, יום עיון בנושא השירות הלאומי-אזרחי
- יום ב', י"ד סיוון ה'תשע"ח (28.5.18) | בית הנשיא, ירושלים
< טקס מצטייני השירות הלאומי-אזרחי בבית נשיא המדינה
- יום ג', ט"ו סיוון ה'תשע"ח (29.5.18) | גני התערוכה, תל אביב
< יריד תעסוקה ולימודים "לבחור את הפרק הבא" לאוכלוסיות מיוחדות
< מגוון דוכנים לרישום ומידע על מוסדות השכלה ומעסיקים
והנגשת מידע רלוונטי לאוכלוסיות
- יום ד', ט"ז סיוון ה'תשע"ח (30.5.18) | מלון חוף התמרים, עכו
< הכשרת רכזות למנהיגות למגזר בני המיעוטים
- יום ה', י"ז סיוון ה'תשע"ח (31.5.18) | אזור מרכז
הכשרת רכזות וגופים מפעילים - הרצאות העשרה בנושא זכויות

נא אשרו השתתפותכם ברשות השירות הלאומי אזרחי טל' 02-5411500 או בדוא"ל yardenm@ncs.gov.il



השירות הלאומי-אזרחי: הזרק שלי לטרום לחברה



התוועדות
התוועדות

הרב חיים שלום דייטש

לראות עצומות

העיניים שלנו יודעות להטעות אותנו ולגרום לנו
להאמין לדברים שאנחנו יודעים שאינם נכונים >
על קניות לשבת, רווקות מאוחרת ושני משפטים
ששמעתי בפורים בטבריה

בחסידות מדברים על כוחות הקדושה שהם הפנימיים, ועל כוחות הטומאה שהם החיצוניים. בכל דבר יש פנימיות וחיצוניות, והטומאה אורבת ומנסה לשאוב דרך החיצוניות את כל הטוב שבדבר. למשל, אדם מתחתן בשעה טובה ומארגן אירוע גדול. כל המטרה של האירוע היא שמחה, והוא מקווה שבזכות השמחה הגדולה שתהיה שם תהיה להם שמחה לכל החיים. הוא משקיע הרבה זמן ומאמץ בארגון החתונה: אולם, תזמורת, צלם, מנות כאלה ואחרות, באיזה צלחות מגישים, מה צבע המפיות, איפה הרב יעמוד, מה יהיה הניגון שישירו אחרי החופה. כל כך הרבה פרטים...

ברור שבלי אוכל ותזמורת החתונה תהיה פחות שמחה. החיצוניות נועדה להיות הכלי שדרכו הפנימיות יכולה להתבטא, ואם אנחנו מצליחים להכניס דרכה את הפנימיות, מצוין. אבל לרוב הקליפות משתלטות ויונקות את הכוח שלהן מהחיצוניות. אם פרט אחד בחתונה ישתבש והאירוע לא ייצא לפועל בדיוק כמו בתוכנית, מה יקרה לחתן והכלה? אם הם זוכרים את הפנימיות, הכל בסדר וזה

הסיטואציה הבאה בוודאי מוכרת לרבים: אדם עומד בתור לקופה בסופרמרקט עם קניות לשבת. העגלה מלאה כל טוב, מצרכים שמהם יכינו מטעמים לכבוד שבת קודש, "להתענג בתענוגים". אשתו מתקשרת אליו: "תביא בבקשה גם עגבניות". אין בעיה, הוא הולך ומביא. משלם בקופה, מגיע הביתה עם כל הסלים ואז אשתו אומרת: "אוי, שכחתי לומר לך להביא גם חסה...". הבעל מתעצבן: "למה לא אמרת לי, איך שכחתי? עכשיו אני צריך ללכת שוב פעם?!"

מה קרה כאן? בסך הכל שניהם רצו את אותו דבר - שתהיה להם שבת של ברכה ושלוש עם אוכל טעים ושכולם יהיו שמחים. במקום זה הם קיבלו מריבה, ובמקרים גרועים הם יכולים למצוא את עצמם יושבים לשולחן השבת כשהמתח ביניהם לא פג. איך דבר חיצוני כל כך כמו חסה הצליח לקלקל להם את האווירה המרוממת של שבת קודש? התשובה היא: ניקת החיצונים.

לא יזיו להם יותר מדי. אבל אם הם שקועים בחיצוניות, הם יאבדו משהו מהשמחה.

בזמן שאדם מתפלל, הפנימיות היא הקדוש ברוך הוא – אותו הוא מבקש. אך כתוצאה מכך שהוא מחפש את הקדוש ברוך הוא עלול להגיע לכעס על העולם הגשמי שמפריע לו להגיע לדבקות, על הילד שמרעיש בבית הכנסת ואפילו אדם יכול לכעוס על עצמו. בחיצוניות יש כאן הרבה רוגז, והרוגז הזה הוא הפך הטוב ולא מוביל אל הפנימיות המבוקשת.

יש ביטוי מפורסם בעולם – "לא פרסמת, לא עשית". יש משהו יותר חיצוני מזה? אם לא ראו אותך, אין לך ערך? אם עשית משהו בצנעה, בלי שירגישו, התגברת על מידה רעה, עשית מעשה טוב בחשאי, זה לא שווה כלום אם לא כתבו עליך בעיתון? ! זה השקר הכי גדול, כי הפרסום בא מהחיצוניות, וכך הקליפות יונקות את כל הקדושה מהמעשה שלך.

כמוכן שהיחס לחיצוניות בעולם שלנו מתבטא גם בחיצוניות ממש, בהופעה ולבוש. יש אנשים, אפילו אצל החסידים, שמאוד מקפידים על הלבוש שלהם שיהיה תמיד מכובד ומגוהן. אז נכון שהגמרא אומרת שתלמידי חכמים צריכים להיות לבושים בצורה מכובדת, אבל אם אתה מקדיש לזה יותר מדי תשומת לב, זה משתלט עליך. גם אצל חסידים הלבוש החיצוני יכול להשתלט. לפני הרבה שנים הגיע לכפר חב"ד יהודי שגר ברוסיה מאחורי מסך הברזל. הוא היה טיפוס של הדור הקודם, מיושר מאוד, בלי 'בליטות', נאמן לאמת. הוא ראה שכל האברכים הולכים עם סירטוק בשבת, וגער בהם "מה זה? איך הגיעה אלינו החיצוניות הזו?..."

בווהר הקדוש נאמר שיש אינספור מדרגות של פנימיות וחיצוניות. מה שנחשב פנימי לגבי אחד, יכול להיחשב חיצוני לגבי אחר שנמצא במדרגה רוחנית גבוהה יותר. אפילו על משה רבנו כתוב "וראית את אחורי ופני לא ייראו". אי אפשר לומר שמשנה רבנו לא ראה פנימיות, אבל בדרגה העצומה שלו, הוא ראה שיש עוד פנימיות שהוא לא רואה. אפילו המלאכים נקראים חיצוניים – כמוכן שהם עליונים וקדושים ביותר, אבל לעומת מדרגת הנשמות, הם בחיצוניות.

לחיצוניות יש עוד ביטוי. בעולם שלנו יש קליפה כזו, שאם אני לא רואה בעיניים – אני לא מאמין. רק מה שראיתי בעיניים הוא בעל קיום, אחרת מבחינתי הוא לא נחשב בכלל. והרי לא חסרים דברים שלא רואים? ! אנחנו שומעים על דברים קטנים כל כך שאי אפשר לראות או להבין, חלקיקים, גלים. טלפון נייד – לאן הוא מחובר? איך הוא עובד? לא רואים אבל עובדה ששומעים... בדור שלנו כנראה שאין כל כך ברירה, זה ממש "ביטול הבחירה" לא להאמין בטלפון.

הצד השני של המטבע הוא להאמין לכל דבר שכן רואים, כמו סרטים ושאר "מעדנים" ו"דברים טובים" שנמצאים סביבנו – זה נראה אמיתי! הרי הצופים יודעים שזה סיפור בדוי, ואם מישהו היה בא לספר לנו כאלה סיפורים היינו עושים ממנו בדיחה. אבל אנשים משוגעים אחרי זה, ולמה? כי הם רואים בעיניים. כל דבר שבחיצוניות בא לנו בקלות, כי זה דבר שרואים והוא גלוי לכולם. אבל מה שבפנימיות בא לנו בקושי רב. וכמוכן שהקליפה הזו משפיעה מאוד על האמונה שלנו. אם אנחנו לא רואים את הקדוש ברוך הוא, אז איפה הוא? !

שמעתי על אדם שיום בהיר אחד, אחרי עשרים וחמש שנות נישואים ולמרות שלא הייתה ביניהם שום מריבה, החליט להתגרש מאשתו. היא שאלה אותו "מה קרה?" והוא אמר לה:

"תראי, את כבר מבוגרת. כשהתחתנתי אתך היית צעירה, וכשהתחתנו מעולם לא התכוונתי לחיות עם כזו אישה מבוגרת". היא אמרה לו: "אתה צודק, באמת לא רצית להתחתן עם אישה מבוגרת. אבל אני חשבת שכל החיצוניות והמראה שהיו לנו בגיל העשרים נועדו רק כדי שנתחיל את הקשר. חשבת שאחרי עשרים וחמש שנה של קשר נוצר בינינו משהו פנימי ועמוק. אם אחרי כל כך הרבה שנים מה שנשאר בינינו זה רק החיצוניות, קשר שמבוסס על מראה ועל גיל – גם אני מצטערת שהתחתנתי אתך". ולהיו יודע שכך זה גם על פי הלכה. שלושים יום ראשונים לאחר החתונה הכלה צריכה להשגיח יותר על ההופעה החיצונית שלה, עד שאפילו ביום כיפור מותר לה לרחוץ את הפנים כדי שלא תתגנה על בעלה. ומה אחרי שלושים יום? אחרי שהחיצוניות כבר התחילה, אפשר להתחיל לסמוך על הפנימיות. לא שאחר כך אין שום משמעות לחיצוניות, אבל היא לא העיקר.

הרבי מלובביץ' כתב למישהי שלא מצאה שידוך: בטח קראת וראית ספרים וסרטים, ויש לך כל מיני הגדרות של אהבה שספגת מהם. דעי לך שהדברים האלה לא קיימים במציאות, את מחפשת משהו שלא קיים. אדם קורא ספר עלילתי ונמשך לזה, למרות שהוא יודע היטב שאלה רק דמיונות, פנטזיות. בעולם הזה חוגגת החיצוניות. עליה לא צריך לעבוד – היא באה אלינו באופן טבעי.

אז איך מגיעים לפנימיות? צריך לכוון את העיניים שיתרגלו לראות פנימיות ולא חיצוניות. לשנן, לשנן, לשנן, שהעולם מושך אותנו החוצה, לא להתפעל ולא להיסחף ממנו. לראות את העולם עם עיני השכל.

לפני שנים שמעתי בפורים בטבריה שני דברים יפים מהחסידים שם: גשמיות, כשאין לך – אתה מאוד רוצה אותה, וכשיש לך אותה אתה מאוכזב, כי היא לא כמו שרצית או ציפית. ואילו רוחניות עובדת הפוך – כשאין לך אותה – אתה לא רוצה, זה לא חסר לך ולא מעניין אותך. אבל כשיש לך רוחניות – אתה יודע ליהנות ממנה ולא מוכן לוותר עליה.

דבר שני ששמעתי שם על ההבדל בין גשמיות לרוחניות: גשמיות רואים עם עיניים פקוחות, ורוחניות רואים דווקא עם עיניים סגורות. לא להסתכל איפה שלא צריך... שנוצה להתמקד בעיקר ובפנימיות. לחיים! !

לאור ההצלחה נפתח מחזור חדש

כי גם את

הצטרפי למסע מרתק שבסופו תצמיחי כניפיים ותלמידי אחרים לעוף קורס הנשורה בתורת הנפש

כנפי רוח

מסלול תלת שנתי | ימי ג' אחצה | רמת גן
הקניית כלים מעשיים
הרבנית סגולה הכהן סקאלי (מלמט)
מיטב המרצים - הרב אליהו עובדיה, הראל חצרוני ועוד

לפרטים והרשמה 055-6670898

סגולה מרכז

מובע מיוחד

אהרן רזאל

20 שנה לאלבום "הסנה בוער"
האלבום שהצית את מהפכת הרוק היהודי

אורן דניאל זמיר

י"ז בסיון | בשעה: 20:30 | 31.5 גולה פ"ת



איך זה שבדתות אחרות מאמינים בדברים דומים מאוד למה שהיהדות מאמינה?

אם הייתי שואל אותך: למה אתה מחזיק שבע עשרה מכוניות, וכי לא מספיקה לך אחת או שתיים? היית ודאי עונה - אין לי שבע עשרה מכוניות! והתשובה לשאלתך דומה, כי היא נשענת על הנחת יסוד מופרכת ושגויה.

אין לאף אומה ולשון אמונה כאמונת ישראל, שהביאה לעולם את האמונה באל אחד על ידי אברהם אבינו, וסיפרה לעולם כיצד הוא נברא. היהודים 'העזו' להעיד שהם אומה שזכתה להתגלות אלוקית נשגבת, 'חוצפה' שאף אומה אחרת לא העזה לטעון. אמת כזו יש רק לישראל, ואמונתנו גם מבושרת לעולם את הסוף של הטובה הגדולה בתיקון השלם לעתיד לבוא. אין לך עם אחר בעולם הטוען למקור אלוקי ודאי היודע לאן העולם כולו הולך. אמונות אומות העולם הן כאבק פורח אל מול אמונתנו האלוהית הגדולה והנצחית.

יש לי רצון חזק להתחתן אבל אני עדיין צעיר יחסית, מה לעשות?

כנראה שהתשובה הפשוטה היא: להמתין בסבלנות. מדברך אני מבין שברור לך שבגילך הצעיר אין זה דבר נכון להתחתן. כיוון שלא פירטת, אני יוצא מנקודת הנחה שאתה צודק ושכל מי שיכיר אותך יסכים עם ההנחה הזו. ואם כך, עליך להתאזר בסבלנות ולשמוח בחלקך. כי גם החיים כפי שהם עכשיו מלאים באור ושמחה על התורה שאתה לומד, המצוות שאתה מקיים, העולם המופלא שהקדוש ברוך הוא נתן לנו בטובו, הזכות לחיות בדור של גאולה בארץ ישראל ושאר טובות נפלאות שהקדוש ברוך הוא עושה עימנו בכל עת ובכל רגע.

וגם לימוד גדול יש כאן, שהקדוש ברוך הוא ברא את עולמו כך שדברים עמוקים וחשובים עוברים תהליך ארוך עד שהם מבשילים. והרי לא רק אתה אלא האומה כולה מחכה לחתונה שעוד לא הגיעה, ואף העולם מצפה לגאולתו. דווקא הדרך הארוכה שהקדוש ברוך הוא סלל לנו היא המביאה את כל המעלות של היעד הנשגב הזה.

איך יודעים שיש השגחה פרטית?

ואיך יודעים שיש השגחה כללית? ואיך יודעים שאנו מצווים שלא ללבוש שעטניו, ושעלינו להטיל ציצית בבגד בעל ארבע כנפות? מקור הידיעות שלנו בתורה הקדושה שקיבלנו מפי הגבורה ושנמסרו לנו על ידי רבותינו הקדושים חכמי הדורות כולם.

גם בעניינים שבהם יש מחלוקת, כמו בענפים ההלכתיים של התורה, ההלכה שנפסקת היא דבר רצון ה' שקיבלנו מסיני. וכך גם כשנחלקו רבותינו בתחומים לא הלכתיים - אלו ואלו דברי אלוקים חיים, וכולם מרועה אחד ניתנו - אך הדעות שהתקבלו על ידי רוב ככל גדולי ישראל הן התורה, הן רצון ה' ובלמודן והעמקה בהן אנו ניגשים לעבוד את ה'. הידיעה בדבר ההשגחה הפרטית נמסרה לנו על ידי רוב ככל גדולי רבותינו, ולאורם אנו הולכים ועליהם אנו נשענים.

ומחפש כתבים
וכתבות יצירתיים
לפרטים - נתן 050-8331504

קרוב אליך מתרחב



מכון אבולעפיה

מרכז ללימודי פסיכותרפיה
אינטגרטיבית יהודית גוף נפש

בראשות ד"ר מיכאל אבולעפיה

סדנאות, ימי עיון, הדרכות קבוצתיות ועוד.	התוכנית מיועדת לאנשי טיפול, פסיכולוגיה וייעוץ חינוכי.	8 יח' לימוד וכלים חדשניים NLP, CBT ומגוון טיפולי גוף-נפש.	תוכנית לימודים תלת שנתית, לימודי תעודה.
---	---	---	---

מצמיחים דור מטפלים חדש

המחובר לשורש היהדות



<< קבוצות נפרדות לנשים ולגברים בירושלים >>

לפרטים נוספים והרשמה צרו קשר:

0733939818 חפשו אותנו בפייסבוק aboulafia-institute.org

